

The Reign of Queen Twilight Sparkle

Long live the Queen

Правління королеви Твайлайт Спаркл

Автор: [Eakin](#)

Обкладинки: [widowpeak \ dgs1993saramago](#)

- M
- Dark
- Tragedy
- Alternative Universe

У темному альтернативному майбутньому «Жорсткого перезавантаження» Твайлайт не змогла вирватися з полону часової петлі. Натомість вона вирішила взяти справи у власні копита, і хай Селестія помилує її душу.

ПОПЕРЕДЖЕННЯ: Ця історія значно, значно темніша за все, що є в «Жорсткому перезавантаженні», «Стібку у часі» або «Ти можеш боротися з долею». Тут є деякі дійсно паскудні речі, тож якщо вам таке не подобається, краще обмежтеся трьома основними історіями трилогії «Часова Петля». Ви не пропустите нічого істотного.

Переклад: [AlexMalkavian](#)

Оригінал: <https://www.fimfiction.net/story/109290/the-reign-of-queen-twilight-sparkle>

Ламаючи мою кохану

Хай живе королева.

Контроль. Ось чого не вистачало у моєму житті відтоді, як я застрягла у цій часовій петлі. Спайк, принцеса Селестія, мої подруги, навіть Елементи Гармонії. Один за одним, всі вони підвели мене або обернулися проти мене у найважливіший момент. Якщо хочеш зробити щось правильно, роби це сам.

План вторгнення Кризаліс був блицкригом, демонстрацією непереборної сили, що мала посіяти жах і хаос по всьому місті. Так багато непотрібних смертей, не дивно, що Елементи вирішили стерти весь цей огидний безлад. Я можу зробити краще. Кожна проблема має розв'язання, мені просто треба почати мислити нестандартно.

Звичайно, «перемогти нинішню королеву чейнджлінгів у двобої і зайняти її місце» — це дуже нестандартно. Але стара королева була чудовиськом. Я відмовляюся бути такою. Є баланс, має бути. Компроміс, який дозволить поні жити в мирі з моїм роєм. Я буду за нього боротися, і якщо доведеться нав'язати його силою, так воно і буде. Це заради їхнього ж блага.

Хоча я сподіваюся, що до цього не дійде. Я вже так багато пожертвувала, щоб добитися цього. Я з моїм контингентом чейнджлінгів, замаскованих під королівську гвардію, зупиняюся перед дверима, за якими, сподіваюся, лежить потрібна мені відповідь. Ми зупиняємося перед спальнею Луни. Я не очікувала, що буду такою голодною одразу після мого піднесення, що буду так сильно жадати любові. Чому б мені не піти до поні, в яку я так несамовито закохалася?

Я не знаю, коли саме це сталося. Після того, як Елементи Гармонії не змогли перемогти Кризаліс, у наступній петлі я ридала у неї на грудях і жалілася на те, яким безнадійним все здавалося. Вона не

зрозуміла, та й як вона могла, якщо вона поза петлею часу, в якій я знаходжуся? Але вона мене все одно втішила, шепочучи запевнення мені у вухо, а коли трохи набралася хоробрості — то й трохи покусуючи його. Петля за петлею, я кидалася в її ліжко, топлячи своє розчарування у гедонізмі та сексуальних експериментах, навчаючись у нерозуміючої, але охочої напівбогині.

Для неї, сподіваюся, це буде останній перший раз, коли вона спатиме зі мною. Я знаю, що, застосувавши трохи ліжкової дипломатії, я зможу переконати її в тому, що ми можемо жити в злагоді, якщо правитимемо разом, як символ нового королівства, зв'язані коханням повелительки поні та чейнджлінгів. Я все спланувала. Думкою наказавши своїм охоронцям лишатися тут і нікого не пускати, я відчиняю двері і ступаю у чорнильну темряву за ними. Хоч я нічого і не бачу, мої копита знають шлях до її ліжка. Три коротких кроки, один довгий, а потім я відштовхуюся від підлоги і летючим стрибком приземляюся на грудку під її ковдрою. Луна налякано прокидається, і я відчуваю, як вона ворушиться і брикається піді мною.

— Що?..

— Не хвилюйся, Луно. Це я, Твайлайт, — кажу я, зариваючись пискотом під ковдру і шукаючи, доки не натикаюся на її підборіддя. Я відчуваю, як вона сонно позіхає, і користаюся цією нагодою, щоб просунути свого язика повз її губи. Я не бачу її очі, але не сумніваюся, що вони розширилися. Перший дотик любові, який я відчуваю, збентежений і нерішучий, але сам факт її наявності змушує моє серце злетіти.

Луна кашляє і відводить голову назад.

— Твайлайт, що це означає? — питає вона. Вона трохи додає світла, щоб ми могли подивитися одна на одну. Луна протирає очі, і її грива серйозно скуйовджена після сну. Вона прекрасна.

— Принцесо, я знаю, що це, напевне, несподівано, але я тебе кохаю. Я вже дуже багато років тебе кохаю, і я хочу бути з тобою, — кажу я. Коли це лише починалося, навіть думка про таке зізнання

викликала б у мене приступ паніки, але я так багато разів їй це казала, що стала нечутливою до страху. Та й знання того, що вона відповість, теж допомагає.

— Ти не *знаєш* мене дуже багато років, Твайлайт, — каже вона. Ну, це з її перспективи. — Це дуже приємно, але мені потрібен деякий час, щоб подумати над цим. Можливо, пізніше сьогодні ввечері ми могли б... — Вона зупиняється, коли я починаю всипати поцілунками бік її шиї. У думках я зробила велику мапу всіх її найбільш чутливих точок, і я знаю, що серія координованих ударів матиме сильний ефект.

— У нас стільки часу, скільки потрібно, Луно, — кажу я. Я можу відкинути її титул тепер, коли ми рівні у силі і владі. — У нас ціла вічність на розмови. Але спочатку мені потрібна ти. Негайно, цієї секунди. — Перш ніж вона встигає заперечити, я прослизую під ковдру до неї. Я огортаю передніми копитами її тулуб і притискаю коліно між її задніх ніг, відчуючи там тепло, і, затамувавши дихання, думаю про те, як волого там скоро буде. Її задні ноги стискаються навколо моєї, зв'язуючи нас разом. Мені б зараз хотілося вирости до мого повного нового розміру замість того, щоб удавати, що я досі маленька єдиноріжка, довести, що я можу кохати її, як рівна, але спочатку мені треба, щоб вона стала більш схильною до цієї ідеї. Моє коліно, що третєся об неї, безсумнівно до чогось її схиляє, і я відчую, як волога починає просочувати невеличку ділянку мого хутра.

— М-м-м-м... — каже Луна, вигинаючи спину від задоволення. — Хто ти така і що ти зробила з тією сексуальною кобилою, яку вчить моя сестра?

Щось... не так. Зазвичай на цей момент я вже сама непогано збуджуюся, і хоч я і насолоджуюся неспинним потоком приязні, що йде від Луни, це не зовсім той трепет, до якого я звикла. Я тисну ще сильніше, зустрічаючи її вуста своїми і огортаючи її голову своєю магією, щоб грубо притягнути її до поцілунку. Луна пирхає від нового тиску і намагається відвернути голову, але я слідую за нею. Я не дам їй втекти. Передня нога Луни упирається мені в груди і сильно штовхає мене. Попри всі мої зусилля, я змушена сісти їй на живіт. Дивлячись

униз, я бачу збентеження у тому, як вона відвертається і розглядає мене лише одним оком.

— Вибач, Луно, — кажу я. Я сама не розумію власні дії. Я ніколи їй такого не робила, але тихий голос у глибині мого мозку шепоче, що мені це сподобалося. Що їй це теж має подобатися, а якщо ні, що ж, це неважливо.

— Це помилка, Твайлайт. Я заплуталася на мить, але ми не повинні це робити, — каже Луна. Вона відсуває свої стегна, і я знову пливу в океані прохолодного повітря, привітне тепло її тіла зникає вдалині. Ці кілька сантиметрів, що виникли між нами, здаються милями.

— Ні! — вигукую я. — Слухай, мені дуже шкода, що я спробувала силувати тебе, я просто була збуджена. Дозволь мені вибачитися перед тобою. Я доведу тобі, що можу бути ніжною, і якщо ти знову скажеш мені зупинитися, я зроблю це. — Коли вона трохи розслабляється, я гладжу копитом її гриву і пригортаюся до неї. — Я хочу, щоб це було особливим для тебе, Луно. Я б ніколи не зробила тобі боляче, присягаюся.

Я дозволяю їй диханню трохи сповільнитися, обіймаючи її. Цього разу я не можу схибити. Я повинна змусити її зрозуміти мій план, перш ніж вона встане піднімати місяць. Лише несподівана вдача дозволила мені перемогти Кризаліс під час цієї петлі, і я не можу просто змарнувати цей шанс. Коли Луна трохи заспокоюється, я підсуваюся уздовж її тіла і цілую кінчик її рога. Я відчуваю легку провину через те, що буде далі, але я не можу допустити, щоб вона запанікувала до того, як я їй все поясню.

Коли Луна щасливо стогне від того, що я роблю з її рогом, я беру його трохи глибше у рот. Вона теж висуває язик і веде ним по моєму животу, наскільки може дотягнутися. Тепло і тиск на моєму хутрі мали б відправити мене на місяць, але, хоч я і не можу сказати, що це неприємно, тим не менш це мене зовсім не збуджує. Я опускаюся ротом ближче до основи рога, знаходячи маленьку спіральну доріжку, що йде по всій його довжині. Я проводжу по ній язиком, змазуючи її

слиною. Невеличке зусилля, і нові частини мого тіла починають діяти, додаючи кілька нових хімікалій до суміші. Мені щастить, що Луна зараз не в тому розумовому стані, щоб помітити, що мій язик значно більш вправний, ніж має бути у поні. Ретельно її намочивши, я стискаю губи навколо основи її рогу і смокчу, рухаючись по ньому вгору, а тоді закінчую зі звуком «чпок», і очі Луни розширюються. Я глибоко в них дивлюся.

— Тобі сподобалося? — питаю я її.

Луна посміхається у відповідь, але за мить на її обличчі виникає нерозуміння, а тоді вона хмуриється. Вона піднімає копито і обережно торкається свого рога.

— Спочатку було приємно, але тепер він чомусь немов заляк. — От і добре. Я хвилювалася, що анестезуючий реагент не спрацює.

— Це моя провина, вибач, — кажу я. — Але це лише тимчасово. Я маю тобі дещо показати, і мені треба, щоб ти не реагувала занадто гостро. — Тьмяна кімната раптом освітлюється зеленим світлом від полум'я, що виникає, коли я скидаю маскування і встаю у всій своїй величі, втискаючи Луну глибше у матрац піді мною. Якесь відокремлена частина мого мозку знаходить неймовірно захоплюючим те, що маса не зберігається при перетворенні, але відкладає цей факт, як неактуальний.

Я відкриваю рота, щоб пояснити все Луні, але її крик швидше.

— Луно... — намагаюся я перебити її, але мене перериває удар її копита. Навіть притиснута і не в кращому положенні, вона примудряється вибити з мене дихання. Вона борсається, намагаючись втекти і не слухаючи мене, але я все одно роблю чергову спробу. — Луно, це досі я. Я досі Твайлайт, і я досі кохаю тебе. Я сама обрала це. Я зробила це заради Еквестрії, і заради нас.

— **Злізь з мене!** — кричить Луна Королівським Кантерлотським Голосом. Вона намагається направити магію крізь свій вимкнений ріг, але не в змозі створити навіть іскру.

— Та припини вже горлати і дай мені пояснити! — кричу я у відповідь. Навіщо вона все так ускладнює? Я відчуваю, що починаю злитися через її зухвалість. Хіба вона не знає, що я віддала все, щоб це спрацювало? — Тепер, коли Кризаліс та Селестія зійшли зі сцени, ми можемо правити разом.

— Селестія? Що ти з нею зробила? **Що ти зробила?**

— Нічого! Це були чейнджлінги, а не я. Я намагаюся не дозволити цьому вторгненню вбити нас усіх. — Я намагаюся достукатися до неї, але мені не щастить. Це мало статися не так.

— Варта! Хто-небудь! Хто-небудь! Допоможіть! — кричить Луна. На щастя, ця кімната має доволі сильну звукоізоляцію, та й варта ззовні скоріше моя, ніж її. Та тим не менш, вона поступово виринається з мого полону. Я не можу дозволити їй втекти, інакше мені доведеться починати нову петлю з нуля.

— Я сказала, СТУЛІ! ПЕЛЬКУ! — кричу я їй в обличчя. Я відкриваю рота і кусаю її за нижню частину шиї. Коли мої гострі ікла пробивають її плоть, я відчуваю щелепою стукіт її серця, і у мене трохи паморочиться голова від нового відчуття того, як мої порожні ікла впорскують в її тіло бризки отрути. За мить мої токсини закінчуються, і я відриваюся від неї, з жахом дивлячись на кільце пробитої шкіри, залишене мною. — Луно... Глянь, що ти змусила мене зробити, — кажу я. Її борсання вже слабшають, психотропна отрута розтікається по її тілу.

— Ох... моя голова... Що... що відбувається? — питає Луна, її голос поступово слабшає.

— Луно, я обіцяю, це був лише один раз. Просто щоб ти припинила кричати. Я просто хотіла, щоб ти побачила, як сильно я тебе кохаю, — кажу я. Я завжди знала, що таке може статися, але не хотіла, щоб до цього дійшло. Дійсно не хотіла.

То чому ж частина мене так цьому радіє?

Луна кривить обличчя з усією ненавистю та відразою, які може зібрати.

— Я ніколи. Не кохатиму. Тебе. — Потім вона опускає голову на подушку, її очі мутні і напівзаплющені.

— Луно? Це... це ж не боляче, га? Вибач.

— Не вибачайся, моя королево. Я почуваюся дивовижно, — каже Луна, її голос дивно порожній під впливом отрути. — Я кричала на тебе мить тому? Я не можу згадати, чому, але, гадаю, я це зробила. Будь ласка, пробач мене.

— Нема чого пробачати. Я маю йти, — кажу я, встаючи з ліжка і готуючись відступити до тронної зали. Я повернуся, коли дія отрути скінчиться, і спробую знову.

— Не покидай мене! — Луна перекочується, коли я намагаюся встати, і чіпляється за мене збоку, тягнучи мене назад у ліжко. — Я кохаю тебе, моя королево. Ти мені потрібна.

Я здригаюся від потоку кохання, що ллється від неї, такого сильного, що майже боляче приймати його все одразу. Я не настільки довірлива, щоб повірити, що вона каже правду, звичайно. Я пам'ятаю, як воно було бути під впливом цієї речовини. Але можливо... Можливо, я могла б удати, що вірю в це. Зовсім ненадовго. Шкоду вже заподіяно, і, якщо так подумати, я зобов'язана лишатися з нею, доки дія отрути не мине.

— Гаразд, я не піду.

Вона настільки жалюгідно вдячна, що у неї на очах виступають сльози, коли я дозволяю їй знову затягнути мене під ковдру. Я лежу на спині, а вона стискається у щільний клубочок і кладе голову мені на груди, донезмоги задоволена. Це так неймовірно близько до того, чого я й бажала від початку. Мабуть, це тому, що я зараз більша, або через те, що вона згорнулася, але вона здається послабленою і крихкою, знову занурюючись у глибокий сон. Я чекаю чверть години, щоб

упевнитися, що вона міцно спить, а тоді вилізаю з ліжка і обережно опускаю її голову на подушку. Я роблю кілька кроків до дверей, але потім зупиняюся і повертаюся.

Я заплющую очі і ніжно цілую щоку моєї коханої. Я спробую ще раз завтра, коли її організм очиститься від отрути. Я змушу її зрозуміти, що я кохаю її, що все, що я зробила, було заради неї та Еквестрії. Врешті, я впевнена, вона зрозуміє, що я вчинила правильно.

Лишивши свою варту у кімнаті з наказом повідомити мені, коли Луна знову заворушиться, і набуваю своєї старої форми і йду коридорами, сама і непомічена. Я відчуваю, як маса мого рою наближається до палацу, гамуючи і захоплюючи поні по дорозі. Я можу лише сподіватися, що якщо я продемонструю милосердя, це дасть мені час заспокоїти Елементи. Саботажники, замасковані під офіцерів гвардії на різних рівнях командування чудово підривають будь-які спроби організувати контратаку. Цілі загони тануть на очах буквально від символічних сутичок, і напевне дезертирують, побачивши безмірно переважаючі сили.

Я розпечатую прохід до тронної зали і заходжу всередину. Знадобиться серйозний ремонт, щоб стерти шрами мого бою з Кризаліс. Про вовка промовка, сама паскудна тварюка досі прикута до трону і досі виглядає як я. Я знову перетворююся у неї на очах і повстаю перед нею в усій славі, просто щоб поглузувати з того, що вона більше так не може. Навколо неї невеличкі бризки крові, вона, мабуть, викашляла її після того, як я зламала їй ребро. Але, здається, це не становить суттєвої небезпеки. Добре, я хочу, щоб вона була поряд дуже-дуже довго.

— Розважаєшся зі своєю новою нічною іграшкою, моя королево? — питає вона. Неймовірно. Навіть зараз вона досі сповнена погорди. Здається, я так і не змогла витягнути рештки її свободи волі.

— Вона не іграшка, — кажу я. — Вона дуже важлива для мене поні. У нас сталося невеличке непорозуміння, але я знаю, що з часом вона змінить думку.

— Ну то й добресенько для тебе. А моє вторгнення?

— Воно більше не твоє. Твій план мав приректи усіх, як поні, так і чейнджлінгів. Тому я його виправила, і скоро всі ми зможемо бути в цьому місті разом.

— Ти дійсно віриш у це. Просто чарівно. Що ж, коли ти зрозумієш, що *насправді* означає бути королевою чейнджлінгів, я буду готова порадити або допомогти, чим зможу. Тобі може піти на користь унікальний досвід твоєї покірної слуги.

— Сумніваюся, — кажу я. Вирішивши, що нема сенсу далі з нею дискутувати, я тягнуся до рою за звітом. Наліт на потяг був вдалим, і п'ятьох моїх подруг було успішно захоплено, хоча й не без втрат серед моїх солдатів. Я дійсно засмучена тим, що дівчата це зробили; я намагалася бути милосердною, а вони скористалися цією... слабкістю... щоб нашкодити мені. Але я викидаю це з голови. Я впевнена, що щойно вони зрозуміють ситуацію, вони змінять думку і погодяться допомогти мені знищити Елементи Гармонії.

Відклавши цю думку, я тягнуся крізь місто, і припиняю дихати, коли помічаю пару дронів, які повертаються з місії, на яку я їх відправила і майже забула.

Кризаліс помічає це.

— Щось сталося, королево Спаркл?

Я киваю.

— Мої батьки щойно прибули сюди.

Ламаючи моїх підданих

Мої батьки. Чи помилилася я, привівши їх сюди? Вони зараз, мабуть, бояться за мене і за все місто. Я, принаймні, можу їх запевнити, що у мене все під контролем. Я щодуху намагаюся опанувати себе. Я більше не маленька кобилка, якій потрібне їхнє схвалення.

Кризаліс, розважаючись, дивиться, як я бігаю з боку в бік перед троном.

— Знаєш, я іноді забуваю, що ти тут виросла. Якщо б я розуміла, скільки від тебе буде проблем, я б взяла їх у заручники, — каже вона, ніби щоб підтримати бесіду. — Я просто настільки звикла спостерігати за тобою у Понівілі, що й забула про це.

Це привертає мою увагу.

— Ти спостерігала за мною у Понівілі? Як довго?

— За тобою і твоїми подругами, кілька місяців. Як, по-твоєму, я могла скоординувати атаку на потяг, в якому вони їхали? Тобі це мало б лестити, Твайлайт. Половина планування цього вторгнення полягала у тому, щоб знайти час, коли ти, твої подруги і твій клятий брат з його дружиною будете порізно одне від одного.

— Ну, все це було марно, ти все одно програла, — зауважую я.

— Лише тому, що ти шахраювала з тим закляттям часу, про яке теревенила раніше. Але я хоча б знаю, що ти за це постраждала.

Я відкриваю рота, щоб відповісти їй, коли двері до тронної зали відкриваються, і двоє чейнджлінгів заводять всередину моїх матір та батька. Чейнджлінги скинули своє маскування; опір всередині самого палацу вже, мабуть, подавлений.

— Твайлайт! — гукає моя мати. Я неймовірно зворушена цим. Хоч я зараз і виглядаю інакше, матір якимось чином завжди впізнає свою доньку, коли бачить її. Які ще докази можуть бути потрібні, щоб довести, що під усім цим я досі та сама поні, якою була завжди? Моя матір виривається від чейнджлінга, який привів її сюди, і вбігає у залу.

Але біжить вона не до мене. Вона біжить до підніжжя мого трону. Туди, де прикута Кризаліс з моїм обличчям. Кризаліс розуміє це одночасно зі мною, і буквально на мить наші погляди зустрічаються. В її очах я бачу щось, що мені дуже не подобається.

— Мамусю! — кричить вона, протягуючи копито до неї.

Нема часу на те, щоб попередити її, або здогадатися, що задумала Кризаліс. Я просто стрибаю між ними, обертаюся до моєї матері і ричу. Мій рик робить свою справу; мама різко зупиняється і скулюється переді мною. Я швидко набуваю вигляду доньки, знайомого їй, але шкоду вже заподіяно. Коли вона підводить погляд на мене, я розумію, що вона досі бачить чудовисько. Тато підходить до неї і кладе копито їй на плече, сердито дивлячись на мене.

— Я справжня Твайлайт, чесно. Я знаю, що виглядаю інакше, але це я. Я пишу вам листи раз на два тижні, але останній був на два дні пізніше через те, що поштове відділення затопило. До семи років я не лягала спати, доки ви не перевірите, що у моїй шафі немає чудовиськ. Два роки тому я подарувала татові на День батька жахливі запонки.

Вони обоє дивляться на мене, але тато починає посміхатися.

— Та не такі вже й жахливі, — каже він, і я полегшено видихаю, хоч і не помітила, коли затримала дихання.

— Ох, заткніть мені рота, — каже Кризаліс, закриваючи очі. Спокуслива пропозиція.

— Мамо, тату, я знаю, що вона зараз виглядає інакше, але це Кризаліс. Пам'ятаєте? З весілля Шайнінга? — кажу я.

— Повір мені, люба, ми не забули, — каже мама.

— Знаєте, я так і не подякувала належним чином за проведення репетиції святкової вечері, — каже Кризаліс. — Бажаєте послухати, що я зробила з вашим сином тієї ночі, коли ми повернулися додому?

Моя матір дивиться на неї з незрозумілим виразом обличчя. Вона спокійно проходить повз мене і підходить до Кризаліс, а тоді вліплює їй хук правицею. Від сили удару її голова відхиляється вбік, доки ланцюг з нашійником різко не зупиняють її. Кризаліс падає на підлогу і тримається за горло, хриплячи і кашляючи. Молодець, мамо.

— Ходімо зі мною, — кажу я, і розвертаюся, щоб піти, не чекаючи відповіді. Позаду я чую кроки моїх батьків. Ми йдемо коридорами, тепер повними чейнджлінгів, які більше не намагаються маскуватися. Ми тепер володіємо цим містом. Мама і тато підсуваються ближче до мене.

— Твайлайт, люба, що відбувається? — питає моя матір, притискаючись до мого батька, коли один з дронів пролітає неприємно близько до неї.

— Я знаю, що важко отак одразу це досягнути, але тепер все буде інакше. Краще. У мене все під контролем, — кажу я. Я не можу цілком приховати гордість у голосі. Я ще не встигла скористатися можливістю насолодитися масштабом моїх досягнень, але зараз я, мабуть, найвеличніша і найважливіша поні, яка колись існувала чи існуватиме. Цей світ або схилиться перед моєю волею, або зламається. Але зараз нема часу про це думати. — Я нова королева чейнджлінгів.

— Це неможливо, — каже мій батько. Я ледве стримуюся, щоб не пирхнути з вузьколобості цієї заяви. Немає нічого неможливого.

— Насправді лише дуже важко, — кажу я. — Хіба ж не ви мені завжди казали, що я зможу добитися чого завгодно, якщо постараюся?

— Ми не зовсім це мали на увазі.

Я з сердитим поглядом обертаюся до них, і вони різко зупиняються.

— Слухайте. Ви двоє можете бути у цьому або моїми союзниками, або ворогами. Що ви обираєте?

— Не розмовляй так зі своєю матір'ю і зі мною, Твайлайт. Нам не подобаються ультиматуми з твого боку.

— Здається, ви не розумієте, — кажу я, — що я тепер команду. Я заслужила це право, коли врятувала всі ваші життя, знову, і мене дійсно дістало, що жоден поні цього не цінує. Я більше ніколи не хочу чути «ти не можеш», зрозуміли? Ані від вас, ані від принцеси, ані від самих клятих Елементів Гармонії. — Я зупиняюся, коли розумію, що мої батьки прикипіли до мене поглядами. Не з любов'ю і гордістю в очах, але зі страхом. Я вдихаю, щоб заспокоїтися, перш ніж продовжити. — Слухайте, я сама не впораюся. Мені потрібні поні, яким я можу довіряти, які допоможуть мені керувати містом. Я сподівалася, що ви двоє могли б стати частиною мого нового уряду.

Це захоплює їх зненацька, але я все продумала. Хоч я і маю абсолютний контроль над чейнджлінгами, але кантерлотські поні — це зовсім інша історія. Мені знадобиться режим, який триматиме їх під контролем, особливо під час початкового, перехідного періоду.

— Я... гадаю, ми могли б спробувати, — каже мама.

— Чудово! — кажу я, і захоплюю їх у великі сімейні обійми. Я намагаюся ігнорувати те, як вони смикаються від мого дотику. Їм просто треба звикнути до нової мене, от і все. — У першу чергу, коли шкоду, заподіяну місту, поладнають і поні будуть готові повернутися до роботи, я хочу, щоб всі підприємства прийняли на роботу принаймні по одному чейнджлінгу.

— Прийняли чейнджлінгів? Навіщо? — питає мама.

— Це просто, я хочу, щоб поні якомога швидше звикли до того, щоб працювати опліч з ними.

Мій батько на мить замислюється над цим.

— Гадаю, це розумно...

— До того ж, так у мене будуть очі та вуха по всьому місту, і я зможу глянути крізь них, коли захочу, — продовжую я. У Кантерлотському Вулику не буде секретів. Принаймні від мене.

— Твайлайт, ти не можеш... — Мій батько зупиняється, коли я піднімаю брову від його вибору слів. — ...Тобто тобі варто врахувати, що поні можуть сприйняти це, як порушення приватності.

— Якщо вони не роблять і не кажуть нічого, чого не повинні, їм нема чого боятися. Просто починай готувати план. А тим часом, мамо, я хочу, щоб ти взяла керівництво над переглядом навчальної програми, яку ми будемо використовувати, коли почнеться навчальний рік.

— Вчителі зазвичай вирішували це самотійно, — каже мама.

— Більше не будуть. Віднині я хочу впевнитися, що вони вчитимуть лошат, що чейнджлінги їхні друзі, а також тому, що ми з Луною є легітимними правительками Еквестрії.

— Це... цікава точка зору, люба. Я не знаю, скільки вчителів погодяться розповідати таке лошатам.

— Тоді хай шукають нову роботу, — кажу я. Мама нічого не каже, але на її обличчі явно помітна стурбованість. — Слухай, я не прошу нікого брехати, я просто хочу впевнитися, що вони розповідатимуть правду правильно. Подобається їм це чи ні, але цей новий уряд буде легітимним, і мені не треба, щоб вони отруювали юні розуми, налаштовуючи їх проти мене.

Я починаю викладати третю ідею моєї нової політики, але помічаю, що мене починає паморочити, і стає важко говорити. Що відбувається? Я скидаю своє маскування і знову перетворююся на королеву чейнджлінгів; це допомагає, але я все одно почуваюся не дуже добре.

— Твайлайт, ти нормально почуваєшся? — питає моя матір. Хоч вона стоїть просто поряд зі мною, її голос немов іде з неймовірної далини. Я вперше була чейнджлінгом довше кількох годин, а тим більше королевою чейнджлінгів. Невже є побічні ефекти, про які я не знала?

— Я в порядку, ви двоє просто... займіться тими іншими справами, — кажу я. Я починаю йти назад, до тронної зали, і вони рушають за мною. — Облиште мене.

Вони зупиняються посеред коридору, і я гучно захоплюю за собою двері до тронної зали. В голові у мене гупає, і я відчуваю уколи болю в підчерев'ї. Я вперше опускаюся на трон. Виявляється, сидіти на ньому не дуже зручно.

— Не дуже добре почуваєшся, моя королево? — питає з підлоги Кризаліс із вишкіром, який каже, що вона вже знає відповідь.

— Що зі мною відбувається? — питаю я. — Я не розумію. Я годувалася, і, здається, не була поранена.

— А я саме гадала, коли це станеться. Дай здогадаюся, ти сама командувала кожним чейнджлінгом у місті, так?

Вона не помиляється. На задньому плані мого розуму з часу трансформації постійно звучали думки і дії кожного дрону в рої, настільки ж природні і підсвідомі, як стук мого серця. Я не командувала кожною окремою дією, але це все одно не пройшло безслідно.

— Я думала, що так воно і працює, — стогну я.

— Не завжди. Ти збожеволієш, маючи весь час стільки думок у голові. Ти маєш навчитися передавати повноваження, — каже вона.

— Передавати? Як?

Кризаліс зітхає.

— Потягнися до рою. Там є чейнджлінги-лейтенанти, здатні на певну ступінь незалежних думок та ініціативи. Вони можуть командувати власними невеличкими групами, без твоєї уваги. Ти, звичайно, все одно зможеш взяти над ними прямий контроль, але використовуй їх правильно, і тобі має трохи полегшати.

Я роблю, як вона пропонує, і тягнуся своїм розумом. Здається, чейнджлінги, що повертаються з моїми подругами, прибудуть ще через кілька днів, зважаючи на те, що вони більше ніж у сотні миль від Кантерлоту і несуть з собою поранених і полонених, що сповільнює їх. Повернувши свою увагу ближче, я шукаю серед чейнджлінгів, розкиданих по місту. Більшість розумів складаються з простої купки інстинктів та реакцій, але дійсно є й кілька здатних на дещо більше. Я даю волю своїм інстинктам і передаю контроль їм. Мій розум від цього почувається трохи менш захаращеним, немов я розсортувала купку паперів по теках. Я знаю, що зможу знову знайти їх у разі потреби, але тепер вони не розкидані по моїй стільниці. Але підхожі розуми швидко закінчуються, а в голові досі шумить сильніше, ніж мені б хотілося. До того ж, судоми погіршали.

— Цього недостатньо, — кажу я.

Кризаліс хмуриться.

— У мене вже не той зв'язок, що був раніше, скільки розумів ти змогла знайти?

Я подумки швидко підраховую.

— Вісім.

— Це занадто мало. Їх має бути принаймні вдвічі більше. Не дивно, що твоє тіло вибрикує, особливо коли поряд так багато потенційних носіїв.

— Ти про що? Як мені зробити більше? — Я маю зробити більше. Я ніколи нічого не бажала настільки сильно. Що завгодно, аби тільки

позбавитися цього тиску в голові. — Чи можу я, як це правильно сказати, покращити або розвинути одного з дронів?

Кризаліс хитає головою.

— Ні, чейнджлінг має народитися з потенціалом.

— Тоді як?

Кризаліс розповідає мені. Спочатку я нажахана, але від того, як вона про це розповідає, по моєму животі та стегнах розходяться спазми збудження.

— ...Гаразд, — нарешті кажу я. Я обертаюся до одного з дронів у кутку, що мовчки очікує команду. — Приведи мені поні.

Дрон повертається за півгодини, тягнучи полоненого земного поні, ноги якого скуті клубком густого зеленого слизу. Він безцеремонно кидає його переді мною. Я, тим часом, була заклопотана. Кризаліс відвели геть, досі у кайданах. Зараз мені не потрібно чути її уїдливі коментарі. Я також експериментувала з деяким... новим обладнанням.

— Наскільки я розумію, ти вбив кілька чейнджлінгів-дронів, — кажу я жеребцеві. Саме тому я обрала його. Це робить те, що на нього очікує, майже схожим на правосуддя.

— Ти маєш на увазі комах, які вдерлися в мій дім і налякали мою родину до півсмерті? Так, я їх вбив. Бо саме це і означає захищати важливих для тебе поні, — каже він. Я не знаю його імені і не збираюся питати. Це не має значення.

— Вони лише хотіли, щоб ви здалися. Те, що ми захоплюємо місто, ще не означає, що ми бажаємо вашої смерті. Наші раси можуть працювати разом, щоб...

— Давай без проповідей, суко. Просто зроби те, що збираєшся, і покінчимо з цим.

Значна частина мене голосно вимагає зробити саме це. Наскочити і встромити, але я опираюся. Я не таке чудовисько, як Кризаліс. Я впевнена, що якщо поясню, що мені від нього треба, я отримаю його згоду, головне правильно сформулювати прохання.

— Е-е, ну, гаразд, — кажу я, несподівано нервуючись, — справа у тому, розумієш, це дивна історія.

— Та кажи вже!

— Так, вибач. Ну, розумієш, мені потрібен особливий чейнджлінг, але, на відміну від розмноження дронів, партеногенез просто не дозволяє адекватного розвитку. Це насправді захоплююче, алелі під час мітозу потроюються замість того, щоб подвоюватися, що дозволяє великій кількості фенотипів... і тобі це все не цікаво, так? — питаю я. Я, здається, трохи розтринділася.

— Ні, не цікаво, — каже жеребець.

— Тоді я перейду до суті. Мені потрібен носій для мого молодняку, і це ти. — Я соваюся на троні, розводячи задні ноги. Жеребець роззявляє рота, побачивши, що там: довгий, фалічний яйцеклад, що виступає, немов жало, знизу мого живота. Він ворушиться від подуву холодного повітря навколо нього, і раптова зміна температури ледве не позбавляє мій розум всякого самоконтролю.

— Ні в якому разі. Від'їбися, — каже жеребець.

— Ні, я ж сказала, що партеногенез *не спрацює*, — відповідаю я.

— Може, ти не помітила, але я не кобила. Як я взагалі...

— Ну, ми ж не ссавці. Матка, власне, не потрібна.

— Отже, десь за місяць з моєї грудної клітки вирветься чейнджлінг? І ти думала, що я на таке погоджуся?

— Це зовсім не так працює. Вихід не болючий. Насправді після відкладення ти навіть його не відчуватимеш, — кажу я. Він досі ставиться до цього скептично. — Я не тиран. Ти можеш відмовитися.

— І саме це я й роблю.

— Дуже добре, — кажу я і обертаюся до дрона. — Поверни його додому і приведи мені його дружину та доньку.

— Що? Ні, стій, що ти робиш? — питає він, борсаючись, коли дрон піднімає його і починає уносити геть. Його кінцівки крутяться і вигинаються у стримуючому слизі, марні зусилля проти його кайданів.

— Ну, якщо ти цього не хочеш робити, мені потрібен інший поні, — кажу я. — Сподіваюся, вони більш згідливі, ніж ти. Якщо вони відмовляться, я, можливо, не зможу більше себе контролювати. Скільки, нагадай, років твоєї доньці?

Жеребець дивиться на мене з такою ненавистю, якої мені ніколи не доводилося бачити на обличчі поні. Немов я лиходійка. Я, принаймні, намагаюся з ним домовитися.

— Вона отримала кьютімарку минулого тижня.

— А. Отже, вона має бути достатньо розвиненою для моїх цілей. Прощай. — Я відвертаю голову і недбало розглядаю дірки на моїй передній нозі, доки жеребця уносять геть.

— Я зроблю це! — кричить поні. Мої дрони миттєво зупиняються. — Я... я зроблю що ти хочеш, але лише за умови, що ти потім відпустиш мене з моєю родиною.

Яке розчарування. Гадаю, його родина була б тут дуже щасливою, коли Кантерлотський Вулик стане утопією, яку я задумала, але я не буду змушувати їх лишитися.

— Я не заважатиму вам покинути Кантерлот, щойно дитинча народиться. — Я киваю дронам, і вони повертають його назад. Бачите? Я ж сказала, що отримаю його згоду. Тепер те, що має статися, не має проблем в етичному плані. Дрони злизують слиз з копит жеребця, доки він не розтікається, заплямовуючи килим навколо нього блювотно-зеленим кольором. Я подумки роблю нотатку, що треба невдовзі почати косметичний ремонт палацу. Щось у більш органічному стилі.

Жеребець сам витирає з себе рештки слизу і дивиться у бік трону на мене.

— Отже... що зараз буде? — питає він.

Я посміхаюся. Я так чекала на цю частину.

— Йому потрібно трохи стимуляції, щоб підготуватися. Використай свого рота.

— Я не з таких, ваша величносте.

— Я не наказувала тобі отримувати від цього задоволення, я наказала тобі зробити це, — рывкаю я. Очікування виснажує моє терпіння. Жало злегка смикається на знак згоди. Жеребець робить кілька нерішучих кроків, і я зслизаю нижче з трону, моє дихання важчає. Він зупиняється у дюймі від кінчика, достатньо близько, щоб я відчула його дихання по всій довжині. Він вивчає його, розглядаючи те, як він вигинається догори від місця, де горизонтально виходить з мого тіла, піднімається десь на вісім дюймів і закінчується дуже гострим кінцем, який зараз стирчить просто догори. Кілька крапель рідини вже почали стікати з кінця. Жеребець, здається, сумнівається у своєму виборі, але я кидаю погляд на одного з дронів, і той, підійшовши до нього ззаду, грубу хапає його за гриву і повільно але невідворотно тисне його голову ближче до моїх стегон. У жеребця не лишається вибору, окрім як відкрити рота або отримати ним в око.

Я стогну, відчуваючи жар і вологість його рота на гладкій поверхні жала. Це не так добре, як коли Луна вчила мене різним способам смоктати єдинорожий ріг, але це саме те, що мені треба. Жеребець

завмирає, дивлячись просто вперед, охопивши губами половину довжини.

— Чим краще ти це робитимеш, тим швидше все скінчиться, — кажу я. Я не збираюся це розтягувати, принаймні цього разу. Цього разу мені просто потрібно спустити, швидко і потужно. Він заплющує очі і, зібравши всю свою силу волі, поступово слизне вперед, цього разу без примусу з боку дрона. Він набирає стабільний і нерішучий ритм, і за кілька секунд по тому намагається взяти глибше, але прораховується. Кінець жала коле його в піднебіння, пробиває його і викликає слабкий потік крові. Раптовий біль змушує його рефлекторно стиснути зуби, і я зойкаю від болю.

— Обережніше з зубами! — сичу я на нього. Добре, що ця хріновина броньована, а не з неприкритої плоті, інакше це могло б завдати серйозної шкоди.

— Вибаф, — каже він. Ніби намагаючись виправдатися переді мною, він згадує, що має язик, і починає облизувати ним нижню частину жала. Прикро, що він стрейт; він міг би мати дуже задоволеного жеребця, якщо б склалося інакше.

— Отак добре. Ох, це дуже добре, — кажу я йому. Я опускаю копито йому на потилицю і тримаю його там, м'яко заохочуючи його і спрямовуючи тиском. Я відчуваю, як в мені починає зростати глибинний жар, і розумію, що лишилося недовго. Мені марно хочеться, щоб я тоді все-таки спитала ім'я жеребця. Але для цього вже занадто пізно.

— Дякую, що був таким... ммф!.. розуміючим щодо цього, — кажу я, хоча наростаюча розрядка ускладнює формулювання речень. — Ці чейнджлінги мають посилену ка, ах, когнітивну функцію завдяки прискореному синапто-о-о-о-о та-а-ак-наптогенезу. Вони не розвиваються належними чином, якщо їхні ембріональні дні не проходять у середовищі так! Так добре! У середовищі з достатньою кількістю астроцитів та нейроглій для їхнього харчування.

Жеребець з нерозумінням підводить погляд і, що непросто, припиняє свою справу. Але тепер це вже неважливо. Я давно пройшла точку неповернення. Я охоплюю його спину задньою ногою, щоб тримати його на місці.

— Якщо по-простому, я зараз відкладу яйце тобі у мозок.

Жеребець наморщує лоба, та за мить до нього доходить. Але недостатньо швидко, щоб врятувати його. З криком екстазу і останнім поштовхом стегон я щосили заганняю жало, пробиваючи його піднебіння і основу черепа за ним. Його очі закриваються і тіло починає смикатися, а з боків рота тече кров. Вона виплескується навколо жала у ритмі його серця, і це, нарешті, штовхає мене через край. Жало пульсує, закачуючи одну за одною порції поживної рідини у м'які тканини, і витіснена спинномозкова рідина змішується з кров'ю з його рота. Я стогну, коли густа, важка маса проштовхується по жалі, доки вона не виплескується з одним останнім поштовхом, розміщуючи яйце у центрі купи сірої речовини, що колись була мозком поні.

Важко дихаючи від задоволення, я відкидаюся на трон, досі тверде жало тягне труп за мною, немов рибальський гачок. Його тіло спирається на коліна задніх ніг, передні звисають по боках, а обличчя розпусно занурене між моїх стегон. Все так, як я йому і обіцяла. Тепер, коли відкладення завершено, він нічого не відчуватиме.

Десь хвилину я опановую себе, а тоді рухаю стегнами, щоб витягнути себе з нього. Моє жало вислизає з нього, вкрите сумішшю крові, слини та шматками мозкової тканини, а також коктейлем з рідин, влитих самим жалом. Я беру невеличкий рушник для посуду, який я лишила поряд, і начисто його витираю, проводячи по ньому трохи більше разів, ніж потрібно, коли розумію, що воно досі доволі чутливе. Я жестом підкликаю одного з дронів.

— Віднеси це на кухню. Почнемо робити з однієї з комор інкубатор, — наказую я. Легкий поштовх змушує труп упасти на підлогу. Він смикається востаннє, а потім завмирає остаточно, а всередині починає пускати коріння нове життя. — Потім приведи наступного.

Коли я нарешті закінчую, новий інкубатор вже заповнив першу комору, і значну його частину доводиться розміщувати у другій. Вже пізня ніч, але біль у моєму підчерев'ї нарешті, на щастя, втамований. Пекельне дзижчання в голові досі присутнє, погрожуючи звести мене з глузду. Я відправила якомога більше чейнджлінгів у сплячку, але мине ще кілька довгих днів, доки відкладені мною яйця почнуть вилуплюватися. Треба лише протриматися трохи довше.

Я кидаю погляд крізь вікно у нічне небо, і дещо помічаю. Хто підняв місяць? Селестія мертва. Я сама бачила її тіло, і загорнула його у кокон для зберігання. Коли я матиму зайву годину-другу, проведення розтину може допомогти мені безмірно збільшити розуміння біології алікорнів. Я місяць точно не піднімала, навіть не впевнена, що могла б зараз це зробити. Але тоді лишається тільки...

Я тягнуся розумом, щоб перевірити вартових, яких я лишила біля дверей Луни. Їх там нема. Я підскакую з трону і у спалаху магії телепортуюся до її кімнати. Ніяких ознак моїх вартових. Я відчиняю двері, і кімната досі огорнута неприродною темрявою, в якій Луна спить протягом дня. Я ступаю всередину, намагаючись освітити кімнату своїм рогом. Я відчуваю, що магія відповідає як слід, але не бачу жодних ознак створеного нею світла. Я абсолютно сліпа.

Я гадаю, чи мають чейнджлінги якусь систему ехолокації, яку я могла б застосувати, коли в мене збоку вриваються два вкриті металом копита, а слідом за ними важка маса, що вбиває мене у стіну. Плями несправжнього світла танцюють перед моїми очима, коли за поваленням слідує аперкот у живіт. Я обертаю голову, сподіваючись зненацька вкусити нападника і швидко закінчити бій, але копито б'є мене просто в обличчя. Я випльовую щось гостре та тверде, і нові смаки наповнюють мій рот. До знайомого міднуватого смаку крові додається крапля чогось гіркого. Я проводжу язиком по переднім зубам і відчуваю новий проміжок. Одного з моїх ікл немає, і отрута тече мені в рот.

— Твої фокуси не спрацюють зі мною двічі, — каже поні, що нападає на мене.

Я знаю цей голос.

— Луно, припини! Це я, Твайлайт!

Удари на мить припиняються, але потім я відчуваю, як її ріг пробиває мембрану біля основи мого лівого крила і рве догори, шматуючи його і роблячи непридатним. Я кричу.

— Я знаю, що ти таке.

Я борюся. Який у мене вибір? Вона явно не стримується. У темряві перевага не на моєму боці, але Луна почувається в ній цілком зручно, і в цьому є певний сенс. Магічні змахи, що я роблю в її напрямку, хиблять, а коли я піднімаю шафу, що стоїть неподалік, і намагаюся вдарити її нею, то лише знищую тумбочку. Мене рятує тільки те, що її магія досі страждає від побічних ефектів моєї паралізації. Її магія сильна, як і завжди, але незграбна, і її легко уникнути. Та все ж цієї переваги мені буде недостатньо.

Почуття зростають в мені. Вся та темрява, що приходить з мантиєю королеви чейнджлінгів, темрява, якій я досі відмовлялася піддаватися, тому що я хороша поні, яка збирається використати цю силу на благо. Підштовхуюче шепотіння стає гучнішим з кожним отриманим мною ударом, доки не перетворюється на крик.

Я не можу боротися одночасно з цим гамором у собі і з принцесою, що атакує мене, тому я просто дозволяю їм поглинути мене.

Все раптом стає значно яснішим. Слабенькі рухи повітря зображують картину темної кімнати неймовірно ясно. Та й крики нарешті припинилися.

У сповільненому русі, я відчуваю, що саме намагається зробити Луна. За двадцять три сотих секунди вона вдарить копитом у щит, який

я підняла, а потім зробить кілька легших копняків, щоб розбити його, перш ніж підступить, щоб атакувати безпосередньо мене. Ясніше нікуди. Це гідний гамбіт, але вона не отримує шансу його виконати.

За мить до того, як її перший удар має влучити у ціль, я взагалі скидаю свій щит. Луна очікує вдарити те, чого вже там нема, тому інерція порушує її баланс і збиває з ритму, рівно настільки, наскільки потрібно. Лишилася тривіальна справа простягнути передні копита, схопити її кінцівку, а тоді крутонутти.

Мені було б достатньо вивихнути їй ногу, але Луна робить помилку, коли намагається слідувати у напрямку оберту. Вона приземляється на підлогу долілиць. За мить я сідаю їй на спину, тримаючи її задні копита розпластаними на підлозі, а передніми копитами упираюся між її крилами.

Моя черга.

Спочатку її крило. Я проводжу копитом по всій його довжині, милуючись тим, яке воно гарне. Воно тремтить від мого дотику, коли я легко, дражнячи, торкаюся кожного пера. Я беру його за край і ставлю копитом прямо на суглоб посередині. Є багато напрямків, в яких крило не повинно згинатися. Я обдумую кілька найбільш болючих варіантів, доки не зупиняюся на тому, що мені подобається. Із різким смиком крило Луни ламається.

Луна кричить. Не думаю, що мені колись доводилося чути, щоб хтось так кричав. Якимсь чином одним цим жахливим, чудовим звуком їй вдається передати страх, безнадійність і абсолютні глибини повної агонії. Я знову всідаюся і провожу по ній копитом, насолоджуючись результатом своєї роботи. Крило обм'якло звисає з її боку, гострий кінець зламанної кістки стирчить крізь пробиту шкіру.

— Тепер ми у розрахунку, — кажу я, намагаючись ворухнути своїм роздертим крилом. З достатньою кількістю кохання воно має одужати за день або два. Луні не настільки пощастить.

Я піднімаю з неї свою вагу і перевертаю її на спину. Вона не намагається вирватися, отже, мабуть, змирилася з тим, що нам було суджено отак бути разом. Я лягаю на неї, животом до живота, і погладжую її обличчя у темряві. По її щоках течуть сльози щастя. Її, мабуть не менше ніж мене збуджує така груба прелюдія. Їй це мусить подобатися. Врешті, лише жахлива поні стала б навмисне спричиняти біль тому, кого кохає, хіба тільки якщо іншій поні це подобається. Ми з Луною обидві чудові поні, які дуже щасливі разом. Відповідно, Луні подобається те, що я роблю з нею, Щ.Т.Д.

Ріг Луни засвічується і розвіює магічну темряву. У світлі її магії я добре роздивляюся її вперше з моменту, коли я увійшла. Вона дивиться на мене з явним страхом і огидою. Чому вона мені все так ускладнює?

— Припини на мене так дивитися, — кажу я. Вона не припиняє. — Я сказала, припини на мене так *дивитися*! — Я стискаю губи і рухаю щоками, щоб змішати трохи слини з кров'ю та отрутою, що тече з мого піднебіння, потім випльовую все це їй в обличчя. Їй доводиться припинити дивитися на мене, і вона заплющує очі, щоб рідина не роз'їдала їх. Вона скиглить, коли кілька крапель, що потрапили в очі, починають пекти.

Я прихиляюся до неї і труся об її обличчя, і це змушує її напружитися. Довгими, повільними лизками я злизую з неї слину та отруту, лишаючи довгі, криваві смуги на її повіках. Тепер, коли вона не спить і я знаю, які речі подобаються нам обом, я можу провести всю ніч у пошуках нових способів змусити її кричати. Я простягаю копито і злегка тисну на її крило, знову змушуючи її скрикнути.

— О-о, Луно, — шепочу я їй на вухо, — тобі це теж сподобалося?

Ламаючи моїх подруг

У Кантерлотському Вулику починається новий день, і він обіцяє бути добрим. Сьогодні нарешті мають прийти мої подруги. І саме вчасно. Я дивилася на Елементи Гармонії, і, попри всі мої зусилля, вони не стають краще. Вони просто гіршають повільніше.

Я не розумію, чому, адже я так багато зробила для сприяння гармонії між поні та чейнджлінгами. Лише подумайте, тиждень тому визнаний законом шлюб між поні та чейнджлінгом вважався божевільням, маргінальною політичною ідеєю. Тепер вони обов'язкові. Я іноді до болю прогресивна.

Втім, було й кілька перешкод. Гвардія була не настільки остаточно переможена на початку вторгнення, як я вважала. Моє рішення бути милосердною вже багато коштувало мені, оскільки солдати, які, як я вважала, здалися, натомість розчинилися у тінях і поклали початок тому, що перетворилося на підпільний опір. Їхні підступні удари з темряви випробовують моє терпіння, не кажучи вже про те, що вони підривають мої спроби змусити моїх маленьких поні прийняти свій новий статус-кво. Я перетворила один з парків у центрі міста на табір для перевиховання полонених. Цим бідним, загубленим душам лише потрібно показати світло, і я, на мою власну думку, даю чудові лекції з цієї теми. Мама і тато дуже допомагають на своїх нових урядових роботах, створюючи понське обличчя для моїх планів, хоча спочатку вони трохи вагалися.

Кризаліс я переселила у камеру в підземеллі, найглибшому, що я змогла знайти. Не хочу, щоб вона спробувала утнути з моїми подругами те саме, що спробувала з мамою і татом. Вона, мабуть, зламає їм шиї, якщо вмовить обійнятися. Я спускаюся до передніх дверей і чекаю на прибуття моїх подруг; я відчуваю, що чейнджлінги, які несуть їх, наближаються.

Двері палацу відкриваються, і за ними, посеред купки чейнджлінгів, стоять мої подруги, закуті у кайдани.

— Дівчата! — гукаю я і радісно йду до групи. Всі п'ятеро скулюються при моєму наближенні. Хотілося б, щоб поні припинили таке робити, це дуже неприємно. — Це ж я, Твайлайт.

— Твайлайт? — каже Флаттершай, виглядаючи з-за Рейнбоу Деш, за якою вона намагається сховатися. — Що з тобою сталося? Ти страшна.

— Це довга історія, але тепер я королева чейнджлінгів. Я розповім вам подробиці за чаєм. Наша робота лише починається.

Дрони відмикають їхні кайдани, і вони спадають на підлогу.

— Принцеси приєднуються до нас? — питає Реріті. — Не подумай, що ми тобі не довіряємо, звичайно, але мені б стало спокійніше, якщо б я почула це від них. Незалежне підтвердження, так би мовити.

Я думаю про Луну, замкнену в своїй кімнаті, зі зламаним крилом. Дуже важливо не дозволяти їй перенапружуватися, доки вона не одужає, врешті-решт. Це заради її ж блага.

— Вони зараз не можуть, — кажу я. І не можу не помітити, як вони обмінюються поглядами. — Може, трохи пізніше.

Я проводжу їх всередину і розсаджую за столом у їдальні. Дрон неподалік чекає зі свіжозавареним чайником жасмину, який я взяла з секретних найкращих запасів Селестії. Сподіваюся, моїм подругам сподобається; обмеження моєї нової дієти означають, що хоч я і можу вживати звичайну їжу та напої, але вони не приносять ніякого задоволення. Я дуже сумуватиму за кавою.

Протягом наступної години я розповідаю все, що сталося зі мною протягом часової петлі. Мені доводиться багато пробігти стисло, щоб

вмістити десятиріччя діяльності у такий короткий проміжок часу, але цього їм достатньо, щоб вловити суть.

— Невже це дійсно був єдиний вихід, Твай? Зробити те, що ти зробила з Кантерлотом? Я його ледве впізнаю, — каже Еплджек.

— Знаю, хіба не чудово? — питаю я і цокаю копитами. Вони звучать не так, як раніше. Мабуть, через дірки.

— Він... інший, — каже Еплджек.

— Це повна херня! — кричить Рейнбоу Деш. — Ти викрадаєш нас із потягу і тягнеш сюди, ми не бачимо на вулицях жодного поні, який не боявся б за власне життя, і ти хочеш, щоб ми просто посміхалися і казали тобі, що це чудово? Я так не думаю.

— Я роблю все, що можу, Рейнбоу. Ти не розумієш, як це для мене важко.

— Не ти тут жертва. Жертви — ті поні. Я розумію, що сталися погані речі, але ти маєш припинити це. Може, ми просто використаємо Елементи і...

— Ми *не* будемо використовувати Елементи, — рявкаю я на неї. — Елементи мої вороги, і ви п'ятеро допоможете мені знищити їх раз і назавжди. Вам лише треба відректися від них, і, як їхні Носійки, ви зможете їх зламати. Вони більше не зможуть нашкодити мені.

— Дурненька Твайлайт! Я не можу так просто відректися від сміху. Це ж сміх! — каже Пінкі.

Мої очі звужуються.

— Отже, ти обираєш їх замість мене. Після всього, що я зробила для вас і для Еквестрії, ви все одне приймаєте їхній бік, — кажу я. Тепер я бачу, що і як. Можливо, через це Елементи не спрацювали, коли ми використали їх проти Кризаліс. Вони більше бажають мати

силу Елементів, ніж мою дружбу. Ну, у мене тепер і власної сили вдосталь.

— Чи потрібні взагалі якісь боки? — питає Флаттершай. — Хіба ми всі не можемо бути хорошими?

— Ні. Хтось відповідальний за все це, і вони заплатять, чого б це не коштувало, — кажу я. — Або ви зі мною, або проти мене.

— Вибач, Твайлайт. Ми просто занадто тебе любимо, щоб дозволяти таке з собою робити, — каже Реріті, відставляючи чашку. — Ми не битимемося з тобою, але ми підемо з цього... кошмарного міста.

Я широко посміхаюся. І це не щаслива посмішка.

— О, ви п'ятеро нікуди не підете.

Мені треба кілька днів на те, щоб обміркувати, як змінити думку моїх подруг, але я знаю, що зможу зробити це гуманно. Вони досі мені не байдужі, навіть якщо я байдужа їм. Я можу дозволити собі витратити час на те, щоб продемонструвати їм, що вони помиляються, а я маю рацію.

А наступного дня все змінюється.

Я займаюся своїми справами, координуючи нову податкову політику, яка дозволить поні робити внески емоційної енергії для рою замість того, щоб вносити монети до казни, коли мої дрони відчувають щось важливе. Зацікавлена, я тягнуся до того, що вони знайшли.

За хвилину по тому я прокидаюся на підлозі без жодних спогадів про те, що зі мною щойно сталося. Я лише впевнена, що що б це не було, це боляче.

Я знову тягнуся до інформації, цього разу обережніше. Замість того, щоб пірнати у неї, я торкаюся країв. Опір. Зустріч. Атака. Вогонь.

Дрібні шматочка, що я вловлюю, поступово складаються у зрозумілу картину.

Повстанці атакували зустріч ради, яку я організувала, щоб допомогти поратися з переходом. Ту, до якої мої батьки приєдналися лише тому, що я їх попросила.

Останній шматок стає на місце: ніхто не вижив.

Я ледве не втрачаю свідомість знову. Мої батьки. Вони забрали у мене моїх батьків. Я кричу, достатньо голосно, щоб почуло все місто. Вітражі по всій великій залі тріскаються і вибухають від звукового натиску. Мої дрони захопили полоненого. Я хочу бачити його. Негайно. Потрібно менше хвилини, щоб вони доставили його і кинули біля мої копит, побитого, але не скореного.

— Що. Ви. Зробили? — вимагаю я.

— Роби що хочеш. Повстання житиме й без мене, — каже жеребець. Він ляскає своїми зеленими крилами, заляпаними кров'ю поні. Я гадаю, чи є там кров моїх батьків.

— Вони навіть не були чейнджлінгами! Вони були такими ж поні, як ти чи я, які працювали, щоб створити краще майбутнє для всіх нас, — кажу я.

— Вони були зрадниками-запроданцями, які зреклися Селестії та Луни заради влади. Тож так, гадаю, вони були такі ж, як ти, — каже він. — Ці поні були покидьками Еквестрії, і я сподіваюся, що вони гнитимуть разом з тобою у найтемнішому, найглибшому пеклі, яке...

Більше він нічого не встигає сказати, бо я зубами вириваю йому горлянку. Ці жахливі, наклепницькі слова, що він казав, слова, що ніколи не могли стосуватися мамусі і татка, перетворюються на потік булькаючих звуків, коли їх заглушає ріка крові, що летиться з його розірваної трахеї.

Я випльовую плоть і хрящі на підлогу перед ним.

— Твоє маленьке повстання, всі, хто вам допомагав, всі, хто навіть думає піти проти мене. Всі вони згорять. І я хочу впевнитися, що, перш ніж помреш, ти знатимеш, що у всьому цьому винний ти.

Я не знаю, чи чує він мене, або чи може досі розуміти слова. Важливо те, що я їх кажу. Елементи Гармонії точно не терпітимуть того, що я збираюся зробити. Це означає, що зараз як ніколи важливо позбутися їх. Моє терпіння на межі. До лиха той гуманний шлях, настав час для раціонального шляху.

Я витрачаю решту дня на те, щоб все підготувати. Носійки вже кілька днів як замкнені порізно одна від одної. Пора провідати Рейнбоу Деш.

Я віддаю наказ, і її приводять до мене у тронну залу, вона пручається у кайданах. Я сиджу на троні і спостерігаю без особливого інтересу, граючи з гривною, що представляє Елемент Відданості. Рубін у формі блискавки сяє злим внутрішнім вогнем, і коли він торкається мого копита, по нозі проходить різкий спалах болю. Він явно ненавидить мене так само сильно, як і я його.

— Чого тобі треба? — питає Рейнбоу Деш. — Я вже сказала, що не збираюся допомагати тобі з тим, що ти робиш.

— Закладемося? — питаю я, навіть не дивлячись на неї.

— Роби що завгодно, Твайлайт.

— Ні, я серйозно. Хочеш побитися об заклад?

— Га?

Я нарешті опускаю погляд на поні переді мною, і кидаю Елемент Відданості на підлогу перед нею.

— Ось моя пропозиція. Доведи, що ти дійсно заслуговуєш бути Відданістю після того, як ти мене зрадила, і я тебе відпущу. Якщо ні — знищ гривну. Хоча я б її зараз не чіпала.

Рейнбоу Деш ігнорує моє попередження і тягнеться до неї. Ну, якщо вона хоче, щоб Елемент зробив їй боляче, хай не каже, що я її не попереджала. Як не дивно, вона піднімає її, не скривившись. Вона, мабуть, краща акторка, ніж я вважала, якщо вона здатна приховувати від мене біль, який зараз має відчувати.

— Як мені це довести? Ти знаєш мене, Твайлайт, так само, як я вважала, що знаю тебе.

Я ігнорую маленьку підколку. Вона не знає мене так добре, як вважає, якщо не бачить, що я використовую цей шанс, щоб перетворити Еквестрію на щось краще.

— Ну, якщо ти так добре знаєш інших, для тебе це буде легко. — Я тричі тупаю копитом по мармуровій підлозі, дозволяючи звуку лунати по залі. За викликом двоє дронів вводять до зали двох Пінкі Пай. У однієї в гриві червоний бант, а у іншої такий самий, але синій. Такі мітки насправді не були потрібні, але це додає ефектності. — Одна з цих Пінкі є чейнджлінгом. Обери одну з них. Ти можеш піти з тією, яку обереш. Інша помре.

— ЩО? — викрикує Рейнбоу Деш. — Твайлайт, ти не можеш! Я розумію, що ти зла на нас, але... але ж це ми! Ти не можеш нашкодити їй.

— Я можу, і я зроблю це. Мені не треба ламати всі п'ять ваших Елементів, — кажу я. Я не знаю, чи це дійсно правда; я збираюся діяти вельми ретельно. — Гадаю, тобі краще обирати обережно. Врешті, для тебе це має бути легко. Що ж за віддана подруга не зможе відрізнити свою справжню подругу від самозванки?

— Привіт, Деші! Це буде легко, просто обери мене, і ми обидві зможемо піти геть і придумати, як допомогти іншим, — каже Пінкі з червоним бантом.

— Ні, не обирай її! Я справжня Пінкі Пай, а вона просто гідкий, злий чейнджлінг, — каже та. що з синім бантом.

Рейнбоу Деш переводить погляд між ними.

— Що таке, Рейнбоу Деш? Якісь проблеми? Не квапся, — кажу я. Я дивлюся, як розгубленість і жах поступово проступають на її обличчі. Вона не розуміє, як я і думала. Мої дрони дуже, дуже добрі в своїй справі.

— Я Пінкі, — каже та, що з червоним бантом.

— Не-а, — каже та, що з синім.

— А-га!

— Не-а!

— А-га!

— Не-га!

— Не-га!

— А... у-у, вона *вправна*.

— Припиніть, обидві, ви мене плутаєте, — каже Рейнбоу Деш.

— Ну, якщо ти не можеш вирішити, мені просто доведеться вбити їх обох. Прикро втрачати такого талановитого дрона.

— Ні! Якщо тобі треба когось вбити, вбий мене. Пінкі нічого не зробила.

— Вибач, ти так легко не викрутишся, — кажу я. — Саме так я вчиняю з поні, які зраджують мене і йдуть проти мене. Я змушую їх страждати. Ти сама винна, що не допомогла мені, коли я просила. Справжня подруга б допомогла.

— Ні в якому разі, Твайлайт. Справжня подруга скаже тобі, якщо ти робиш помилку, вона не допомагатиме тобі просто тому, що ти попросила, — каже Рейнбоу Деш.

Я звужую очі. Куточок одного з них починає неприємно тіпати, і це тіпання не припиняється. Припини, тіло. Я тут командую, не ти. Не смій ще й ти мене зраджувати.

— Це не помилка, це правильний вчинок. Ти просто занадто слабка, щоб прийняти те, що необхідно. — Я втомилася чекати. — Ну гаразд, ти мала шанс.

Дрони починають уводити двох Пінкі геть.

— Нічого, Деші, — каже та, що з червоним бантом. — Я пробачаю тебе. Що б не сталося далі, я просто рада, що ти в безпеці. — Інша просто починає плакати.

Деш смикає свої кайдани, намагаючись іти за ними, але вона міцно скута.

— Червона! Я обираю червону! — кричить вона.

Пінкі з синім бантом починає плакати ще сильніше, і падає на підлогу, ридаючи. Та, що з червоним бантом, посміхається зовсім не як Пінкі і зі спалахом зеленого вогню перетворюється на чейнджлінга, яким і була.

— Упс, — кажу я нажаханій Рейнбоу Деш.

— НІ! НІ! Допоможи мені, Деші! Я не хочу йти! Допоможи! — кричить ридаючи Пінки Пай. Вона чіпляється копитами за килим, який їде і зминається, бо дрони продовжують тягти її до дверей у задній частині зали.

— Вибач, Пінкі, мені так шкода, — кричить Рейнбоу Деш. Четверо чейнджлінгів притискають її до підлоги, вона борсається під ними. Пінкі виводять з тронної зали, і двері зачиняються за нею з жахливою остаточністю.

— Зламай його, і я помилую її, — кажу я.

— Ти дійсно серйозно. Ти дійсно зробиш це з нею. Вб'єш своїх найкращих друзів, — каже Рейнбоу Деш. Нарешті вона розуміє. Вона завжди була не дуже кмітливою.

— Тепер це залежить від тебе, — кажу я.

— ...гаразд. Ти перемогла, Твайлайт. Ти перемогла. — Рейнбоу Деш опускає погляд на прикрасу, що лежить на підлозі перед нею. Зітхнувши і схлипнувши, вона піднімає копито у повітря, глибоко вдихає і щосили опускає його на самоцвіт у центрі гривни. Він тріскається і розпадається.

Ефект миттєво проявляється у Рейнбоу Деш. Зле червоне світло сяє посередині її грудей, вигинаючись дугою між нею та розбитою прикрасою. Вона виглядає так, ніби намагається закричати, але з її вуст не виходить ані звуку. Після часу, що мав здатися їй вічністю, світло згасає і її тіло падає на підлогу. Вона не ворушиться.

Я шкодую, що це сталося. Здебільшого через те, що я не подумала записати це або зробити якісь нотатки з власних спостережень. Я, врешті, зможу побачити це знову максимум чотири рази. Дрон уносить Рейнбоу Деш геть, досі живу, вочевидь, а я прямую до задніх дверей, куди витягли Пінкі Пай. Я відкриваю їх, і з іншого боку бачу обох охоронців і Пінкі Пай.

— Гарна робота, — кажу я.

Пінкі знімає синій бант з гриви і перетворюється на чейнджлінга, яким і була весь цей час.

— Дякую, моя королево.

Я пам'ятаю історію, яку колись розповіла мені Селестія. Це була повчальна історія про небезпеки необачних магічних досліджень і наслідки для необережних дослідників. Дослідник, якого вона знала

кількадесят років тому, маючи найкращі наміри, хотів дослідити ефект повної сенсорної депривації. Врешті, камери сенсорної депривації вже продемонстрували певний прогрес у лікуванні психічних розладів, тому це було логічним продовженням ідеї. Він отримав грант, і побудував просту магічну камеру. Коли двері закрили, активувалася магія і занурила все всередині в абсолютну порожнечу. Зір, слух, дотик, навіть відчуття власного тіла і плину часу відключилися від розуму піддослідних, а дослідники спостерігали з іншої кімнати. Абсолютна форма перебування наодинці з власними думками.

Перший доброволець збожеволів за одинадцять хвилин.

Селестія наказала знищити кімнату, а експеримент ніколи не повторювати. Але вона не знищила записи. Її було легко відбудувати.

Коли я відкриваю двері, щоб перевірити її, Пінкі пробула там вже три дні.

Вона лежить на боці посередині кімнати і тремтить. Коли магія припиняється, вона різко вдихає і починає мацати копитами своє тіло, оцінюючи, що вона знову може відчувати. Вона дивиться на двері, де стою я, і хрипко охає, коли світло падає їй в обличчя. Її зіниці розширюються, доки не заповнюють її око цілком, і вони явно дуже чутливі.

— Привіт, Пінкі, — шепочу я якомога тихіше. Вона затискає вуха копитами і намагається закричати, але з її рота виходить лише сухий хрип та кілька крапель крові. Вона, мабуть, зірвала голос від крику, щоб чути хоч щось серед порожнечі.

Я чекаю хвилину, доки вона знову пристосується до навколишнього світу. Я ж, врешті, не хочу їй шкодити.

— Тобі було страшно, Пінкі? — нарешті питаю я. Я левітую до неї невеличку склянку з водою. Вона скоро відчує раптовий ефект трьох днів без їжі та води. Вона намагається говорити, але її голос зник, і не виникає ніякого звуку. Натомість вона просто киває. — Що ж, гадаю, ми знайшли страх, з якого ти не можеш посміятися, чи не так?

Вона виглядає так, немов хоче заплакати, але в її тілі не лишилося вологи для сліз. Я кладу Елемент Сміху на підлогу між нами. Вона дивиться на емблему у вигляді повітряних кульок у центрі.

— Я хочу, щоб ти це зламала. Знищ Елемент. Бачиш, яким непридатним врешті виявився сміх? От що трапляється, коли ти віриш у щось. Воно підводить тебе тоді, коли воно потрібно тобі найбільше. Не підводь і ти мене. Мені було б неприємно знову замикати тебе тут, але я зроблю це, якщо ти не знищиш гривну.

Пінкі Пай здригається від моєї погрози знову замкнути її. Цікаво, яке воно, забуття. Хотілося б і мені колись його відчутти. Селестія одного разу дозволила мені скористатися камерою сенсорної депривації, і це дійсно був цікавий досвід. Немов я досліджувала цілий всесвіт в моїй голові. Але це мало бути значно потужнішим, і якщо воно зробило таке з Пінкі Пай, яка мала таку багату уяву, мені б, мабуть, не хотілося це пережити.

Пінкі піднімає гривну. Вона тримає її в копитах і дивиться на неї, потім підносить ближче і третєся об неї щокою, дивлячись кудись у неймовірну далечінь. Потім, схлипнувши, вона опускає її і б'є об підлогу. Вона не така сильна, як Рейнбоу Деш, особливо після того, що пережила. Самоцвіт лише тріскається, але не ламається. Пінкі доводиться піднімати і опускати його знову і знову, щоразу розколюючи його трохи більше, доки вона зі слабким, пронизливим криком не опускає його востаннє, і самоцвіт розсипається на купу друзок. Кімната освітлюється рожевим, коли світло такого ж кольору стрибає між зламаним Елементом і Пінкі. Я спостерігаю за процесом більш уважно, ніж у випадку Рейнбоу Деш. Яке захоплююче видовище. Грива Пінкі розпрямляється і опадає. Вона знову падає на підлогу, і грива затуляє їй обличчя. Одне око, що я досі бачу, нечутливо дивиться у простір.

Виявляється, у неї все-таки залишилося достатньо вологи на одну сльозу, яка зслизає по її писку і падає на підлогу.

— Дякую, Пінкі. Я знала, що ти хороша подруга, — кажу я. Кілька чейнджлінгів у відповідь на мої думки з'являються у дверях, щоб

унести її до гарного, затишного ліжка, де вона зможе оговтатися. Бачите, якою розважливою я можу бути, коли мої подружки припиняють бути таким упертими?

Я розвертаюся, щоб піти за ними, але ще не встигаю вийти, коли мене зупиняє думка. Абсурдна ідея. Мить тому я гадала, що з себе являє забуття, а тепер я в кімнаті, яка може це мені продемонструвати. Але це не варто того, щоб доводити себе до божевілля. Я всміхаюся, намагаючись уявити, як я з'їжджаю з глузду. Хто врятує всіх від Елементів? І чи дійсно я хочу влаштувати собі такі тортури?

Моя магія непрохано оживає. Я хмурюся. Я не хотіла цього робити. Що я роблю? Що відбувається? Чому моя голова так болить? Моя магія огортає двері і з ляском зачиняє їх.

Світ миттєво зникає. Темрява, глибша, ніж мені доводилося бачити, заповнює мій зір, і я перестаю чути оточуючі звуки, які я навіть не усвідомлювала, доки вони не змусили себе помітити своїм зникненням. Те ж саме стосується таких дрібних речей, як відчуття дотику моїх копит до підлоги, слабкого неприємного запаху у кімнаті, навіть ритму мого серця. За мить мене всього цього позбавили. А може, за годину. Моє відчуття плину часу теж зникає. Принаймні, це припинило дзижчання чейнджлінгів; цікаво, що вони робитимуть, доки я буду під впливом кімнати. Та тим не менш, це в певній мірі розслабляє, отак літати у компанії самих лише моїх думок.

Пінкі від цього збожеволіла? Кобила з такою уявою? За відсутності справжнього зору, моя уява бере гору, як найближча до нього річ, викликаючи відіння того, як вона виглядала хвилину тому. Вона лежить на підлозі. Їй боляче. Вона зламана, можливо, невиправно.

Я це зробила.

Але я мала добрі причини для цього. Я намагаюся викликати ці причини і натомість розглядати їх. Спробуй не уявляти рожеву поні, і, звичайно ж, тільки її і бачитимеш. Без дзижчання рою образ очищується до ідеальної, жахливої ясності. Деш виглядала майже так

само не думати і про Деш о ні он вона. І мої батьки, мої батьки мертві. Як ці повстанці вбили їх? Ні-ні-ні, не уявляй це не показуйте мені це будь ласка ні будь ласка ні відволіктися я маю на щось відволіктися але я не бачу не чую не відчуваю і тут немає нічого окрім крові та вогню та бою та криків про допомогу а я не допомогла і двері. Де двері? Я могла б відкрити їх магією, якщо б знала, де вони. Я і магію не відчуваю. Я кричу? Я не знаю. Випустіть мене. Випустіть випустіть випус...

Все вибухає. Всі мої почуття різко повертаються, а я лежу у кратері, і це все, що лишилося від кімнати, мій ріг досі вібрує залишками магії від викликаного мною вибуху. Я хапаюся за груди. Хоч я і чую гупання крові у вухах, я все одно ледве відчуваю стукіт мого серця крізь всі ці хітинові пластини. Я кидаю погляд на імпровізоване вікно, що я щойно зробила в одній з зовнішніх стін замку, на щастя, не у несучій. Зважаючи на розташування сонця, зараз має бути трохи за південь. Виходить, я пробула тут кілька годин. На щастя, не схоже, що чейнджлінги почали буйствувати, доки я була у неробочому стані, місто виглядає так, як і зранку, і тупе, відволікаюче дзиччання в моїй голові повернулося. На сьогодні з мене досить. З двома Елементами покінчено, а з іншими розберуся завтра. Після того, через що я там щойно пройшла, мені потрібно відпочити і побалакати з поні, що зрозуміє мене. З моєю особливою поні.

Я перевела її до нової кімнати, доки вона одужає. Я не хочу, щоб поні бачили її зі зламаним крилом, адже вони можуть подумати про нас щось не те. Тож навіть попри її скарги, я влаштувала їй суворий постільний режим. Я навіть оточила ліжко прив'язним колом, спеціально розрахованим на неї, бо іноді суворе кохання є необхідною частиною відносин. Я мугикаю якусь веселу пісеньку, спускаючись довгими сходами у надра гори, перестрибуючи по три сходинки за раз, повз камери у підземеллі до кімнати Луни. Я стукаю кілька разів і відкриваю двері.

— Люба, я вдома!

Луна ворухиться під ковдрою на ліжку і опускає її, відкриваючи обличчя. Те око, що без набряку, люто дивиться на мене, і її носик

дуже мило тіпається.

— Чого тобі треба?

— Ох, серденько, ти *не повіриш*, який у мене сьогодні був день на роботі, — кажу я. Я підходжу до краю ліжка і левітую ковдру з Луни. Хмм... Мені доведеться бути з нею обережнішою. Сліди тієї ночі тільки починають зникати, і якщо я збираюся лишати їй засмоки, треба робити це так, щоб їх можна було прикрити сукнею. — Хотілося б і мені весь день валятися у ліжку з тобою! — Я відхиляю голову назад, щоб ухилитися від копита, яким вона замахується на мене, щойно я проходжу прив'язне коло. Гадаю, вона трохи чутлива щодо цього.

— Випусти мене, — вимагає вона.

— Годі, люба, ми вже говорили про це. Не раніше, ніж твоє крило одужає, — дорікаю я.

— Крило, яке *ти* зламала.

Я хіхікаю.

— Знаю, це було палко, правда? М-м-м... тільки подумаю про це, одразу знову збуджуюся. — Очі Луни розширюються, і вона відсувається на дальній край ліжка. — Власне, чому б тобі не підняти сьогодні місяць раніше? Тоді ми зможемо одразу перейти до того, чого ми обидві бажаємо.

— Я не збираюся порушувати небесну механіку, особливо заради цього.

— Та годі тобі. Хіба тобі не хочеться *попустувати*? — питаю я. Я підповзаю до неї і проводжу копитом по синцям на її боці. Вона скрикує, коли я трохи натискаю на один з них. Я дуже вправна у цьому. — Але серйозно, я маю наполягти. До того ж, місяць наполовину мій, так само, як рій наполовину твій після минулої ночі.

— Минулої ночі? Ти про що?

— Про наше весілля, звичайно! — У Луни відпадає щелепа. — Хіба ти не пам'ятаєш? Я сама проводила церемонію. Тобто хіба ж хтось має владу, вищу за нас? Ти була такою милою, коли мені довелося тричі сказати тобі, що треба сказати «я згодна». Але я цілком розумію, я теж ще ніколи не була так одночасно знервована і схвильована. Я сьогодні видала указ, тож тепер це все офіційно, хіба не чудово?

— Який би шахрайський шлюб ти нам не вигадала, це точно не означає, що я розділю з тобою контроль над місяцем, навіть якщо б я мала таку можливість.

Я хмурюся.

— Що ж, можна було б подискутувати стосовно важливості шлюбу, як соціального інституту, і його місця у сучасному суспільстві, але я вважаю, що називати його шахрайством це трохи занадто. Якщо ти хотіла залишити місяць собі, тобі дійсно варто було попросити про шлюбний договір. А стосовно можливостей, звичайно ж я про це подумала! Те саме закляття витягування, що перетворило мене на королеву чейнджлінгів, має спрацювати. — Луна із жахом дивиться на мене. — Знаю, це звучить страшно, але це швидко закінчиться. Я навіть дам тобі трохи отрути, і ми зробимо з цього невеличку сексуальну гру, якщо це допоможе.

— Це аж ніяк не допоможе, Твайлайт. Ти доволі ясно висловила своє бажання спалюжити мене. Якщо я дійсно мушу обирати, тоді, якщо ти дійсно відчуваєш до мене якесь викривлене і жахливе кохання, залиш мені мій розум. Будь ласка, хоча б це. Ти була учнем і вченим, ти мусиш цінувати те, що розум — це останній незаперечний притулок, найприватніше місце особи. Якщо ти хоч трохи поважаєш мене і мої бажання, не кусай мене. Я радше століття терпітиму найгірший біль, який ти можеш спричинити, ніж проведу ще одну хвилину у стані, в якому ти гратимеш моїми думками.

— О, Луно, звичайно ж я розумію! Обійми мене міцніше! — Я широко розкидаю передні копита, готова довести їй, якою чутливою і дбайливою партнеркою я можу бути. Якусь мить вона вагається, але

тоді збирає свою хоробрість і обіймає мене у відповідь. Ми обіймаємо одна одну, і це одна з найщасливіших митей мого життя.

Потім я опускаю рота до її плеча і кусаю її.

Луна починає плакати, без різкого крику несподіванки або болю, просто тихими, важкими схлипами абсолютного відчаю.

— Тсс... за кілька хвилин тобі стане значно краще, Луно. Тобі не треба боятися, я з тобою, — кажу я. Дурненька Луна. Я знаю її краще, ніж вона знає себе. Отруті щоразу потрібно все більше й більше часу для того, щоб подіяти, і під її впливом вона все повільніше і повільніше реагує на команди. Сподіваюся, що у неї не виникне якийсь імунітет.

Коли її схлипи стихають і вона м'якне, я опускаю її на спину і розводжу її задні ноги. Ми зробимо це веселим для нас обох. Я нависаю над нею і опускаюся, доки наші найчутливіші місця не дотикаються, а тоді починаю тертися об неї. Її пагорбок совається на всі боки, оскільки її обм'яклі стегна не опираються, тому я охоплюю її задніми ногами і відновлюю свої зусилля, доки не відчуваю кілька іскор збудження з її боку. Щойно я відчуваю, що теж починаю зволожуватися, настає час переходити до головної події.

Не змінюючи темпу моїх стегон, я опускаю кінчик мого рога до лоба Луни, прямо над розширеними очима, якими вона порожньо дивиться у стелю.

— Це зірве тобі дах, — кажу я, торкаючись до основи її рога своїм. Ефект миттєвий. Магія та таємниці починають текти з її розуму в мій, наш зв'язок глибшає, і мої крики захвату зливаються до купи з її криками болю.

Є якийсь... якийсь дивний побічний ефект, якого не було з Кризаліс. Я відчуваю її думки. Я відчуваю її думки і мої думки і вони перемішуються і переплутуються і наповзають одна на одну і я дивлюся вниз на Луну і я дивлюся вгору на чудовисько на мені і я не просто чудовисько я твоє чудовисько і тобі більше ніколи не буде

*самотньо ти завжди будеш зі мною завжди і я ніколи тебе не відпущу
відпусти мене це боляче це так боляче це так приємно боляче я б
хотіла щоб це було для тебе ще більш боляче я б зробила все я б
віддала все я б віддала свою душу у тебе немає душі і я від цього така
волога і я така волога від тебе Луно мої щокі вологі на них звідкись
згори капують сльози вони мої я плачу просто тому що я так тебе
кохаю якщо ти когось кохаєш відпусти ти не зможеш мене утримати
я триматиму тебе міцно я триматиму твоє тіло годинами і
годинами і це не має значення бо я все одно буду вільна в Елізіумі з
моєю сестрою будь ласка побережи мені місце поряд з тобою
Селестіє я скоро прийду я скоро скінчу давай зробимо це разом це буде
так романтично я вже так близько я так далеко так ні так ні ТАК!*

Я кричу в екстазі, коли закляття закінчується, і я корчусь від сили і оргазмічного задоволення, яке намагаюся розтягнути якнайдовше, грубо тручись об її піхву, щоб вичавити її до кінця. Вона тим часом теж труситься і смикається піді мною. Я зробила її відчуття настільки сильними, що зірки і в її гриві гаснуть. Я падаю на неї. Якусь мить вона не рухається, та потім я відчуваю, як вона робить кілька неглибоких вдихів, і розумію, що все буде добре. Я перевіряю свою нову силу, заплющую очі і тягнуся до небес, які тремтять від мого дотику. Я хитко опускаю сонце за обрій, клянучи свою відсутність досвіду. Нічого, ще потренуюся. Потім я піднімаю місяць у небо, щоб замінити сонце, і про всяк випадок розкидаю навкруги кілька зірок.

Мені знадобиться більше сили Луни, сподіваюся, наступна сесія цього буде настільки ж задовільною, як і ця. Я б готова зробити це ще кілька разів, але відмовляюся від цієї думки. Я, врешті, в буквальному сенсі закінчила цей день раніше. Мені треба відпочити, тому що завтра буде великий день. Мені треба знищити ще три Елементи, а тоді чудовиська, що знищили мою мрію про ідеальний світ, побачать, що трапляється, коли я більше не намагаюся поводитися добре.

Ламаючи моїх ворогів

Дуже збадьорює здатність піднімати сонце самотійно. Направляти перші промені його світла у тисячі домівок і давати всім знати, що пора прокидатися, бо настав новий чудовий день.

Щоправда, жоден з цих променів не потрапляє вниз, до мене. Сутінки розвіюють лише різні лампи, що я розмістила по кімнаті. Я завершую піднімати сонце і вилізаю з ліжка, зупинившись, щоб нахилитися і ніжно поцілувати Луну у щоку. Вона не реагує, досі спить після минулої ночі. Хотілося б і мені досі бачити сні. Я могла б затягнути її у свої фантазії, і нам ніколи б не довелося бути порізно одна від одної. Але найближче до цього, що лишилося мені як королеві чейнджлінгів, були мутні думки рою, який досі був під моїм контролем, навіть коли я поринала у напівсвідомий стан, що тепер був у мене замість відпочинку. Принаймні я, прокидаючись щоранку, була добре інформована. Вночі мої дрони знищили ще один осередок опору.

Протягом останніх кількох днів я експериментувала з власною біологією, вивчаючи цікаві трюки, що тепер були в моєму розпорядженні. Я також дізналася, що мою отруту для контролю над розумом можна викачати, і в достатньо охолодженому стані вона зберігатиме свій потенціал до тижня. Це дійсно звільнило мене від необхідності бути фізично присутньою на допитах. Можна сказати, що якщо я бачила один психологічний злам поні, воля якого підкоряється моїй, я бачила їх усі. Жахлива, образлива брехня, яку вони кричали мені перед тим, як зламатися, тут ні до чого.

Диверсанти, озброєні інформацією, наданою тими поні, які раптово знову відкрили для себе належну відданість Кантерлотському Вулику, прямують до наступної схованки. Я можу дозволити собі розкіш робити ротацію чейнджлінгів для кожного нападу. Іноді, після особливо вдалого рейду з купою полонених, я взагалі нікого не відправляю. Я просто наказую отруєним солдатам піти і вбити своїх колишніх друзів. Врешті, отрута вивітриться за кілька годин, і тоді

вони все одно помруть, а так від них буде хоч якась користь. Вони завжди такі щасливі, коли віддають свої безглузді маленькі життя заради останньої мети.

Коли мої дрони поранені, я знаю, куди їх відправити. Їм потрібна турбота та співчуття для лікування, тому кожний чейнджлінг харчується з найбільш стійкого, найбільш невичерпного джерела, яке я можу уявити. Я відкриваю двері до кімнати, перетвореної на шпиталь, відхиляючись вбік, щоб уникнути краплі схожого на слиз іхору, що капає зі стелі. Стіни вкриті темним слизом, крізь який де-не-де проглядають попередні, стерильно-білі шпалери кімнати. Різноманітні протруйники та коагулянти течуть з підвішених коконів. Дрон третєся своїм пораненим боком об одну з залоз, і я відчуваю, як його біль згасає, коли випущені опіати починають діяти.

У кутку, проти власного бажання підживлюючи всю цю справу, прикута Флаттершай. Її грива стирчить абияк, а хутро місцями повипадало. Вона піднімає на мене погляд, і витрачає кілька секунд, щоб усвідомити, що я тут стою.

— Привіт, Флаттершай. Як ти сьогодні почуваєшся?

Вона лише стогне у відповідь, її сил ледве вистачає, щоб нахилити голову в мій бік. Дрон, крило якого було пошматоване вдалим ударом повстанця, підкульгує ближче з-за мене. Флаттершай помічає його, і я вловлюю слабенький подув співчуття з її боку, жалості і любові, якими може поживитися поранена істота.

— Ти досі не зрозуміла? — питаю я. Якщо б вона не була такою корисною протягом останніх кількох днів, я б була дуже роздратована її упертістю. — Щоразу, як ти це робиш, жалієш одного з них, ти слабшаєш. Вони в буквальному сенсі вбивають тебе добротою, але ти любиш їх за це. Чому?

— Не думай, що мені... подобається так почуватися, — каже Флаттершай. — Просто ніщо... не повинне терпіти стільки болю. Особливо ти, Твайлайт. Тобі болить більше за всіх. Вибач, що я не можу любити тебе достатньо... щоб тобі стало краще.

Невже вона думає, що я хочу від неї цього? Її нікчемної жалості?

— Ти вважаєш, що я лише якийсь зламаний, маленький посіпака, що потребує або бажає твоєї допомоги? Я королева цього рою, і єдина зламана поні тут — це ти. Ти хоч взагалі думаєш? Коли решта рою закінчить тобою харчуватися і ти помреш, ніхто не подбає про твоїх звіряток у Понівілі. Ти думала про них? Ти хочеш, щоб вони страждали через те, що ти віддала своє життя заради купки чейнджлінгів-дронів, яким ти взагалі байдужа?

— Звичайно ні, — скиглить вона. — Але я нічого не можу зробити зі своїми почуттями.

— Можеш, Флаттершай, — кажу я, стаючи навколішки біля неї. Вона здригається, коли зелене полум'я спалахує у кількох дюймах від її обличчя. Я знову набуваю своєї старої форми і м'яко, заспокійливо проводжу копитом по її спині, піднімаючи гривну, яку принесла з собою. — Елементи просто не розуміють, що іноді жорстокість — це більша доброта. Давай, я навіть допоможу тобі його зламати.

Вона не відповідає, але не опирається, коли я піднімаю її копито з підлоги і ставлю на самоцвітного метелика у центрі гривни.

— Твайлайт... Я не знаю...

— Не хвилюйся, я все зроблю сама. Тобі достатньо лише бажати, щоб він зламався, і тоді все стане так, як було. Ні, навіть краще. Всі ці чейнджлінги можуть бути твоїми друзями, і грати з твоїми тваринами. Вони навіть можуть перетворитися на тварин, якщо ти захочеш. Але лише якщо ти допоможеш мені.

Флаттершай заплющує очі і намагається щось сказати, але з її вуст зривається лише шепіт її останніх надій. Вона легко, ледве помітно, киває. Не чекаючи, доки вона змінить свою думку, я миттєво піднімаю її копито вгору і опускаю на гривну. Вона виглядає так, ніби намагається заплакати від болю, але просто не в змозі це зробити. Вона намагається вирватися, але я значно сильніша, ніж вона. Саме тому я маю допомогти їй зробити це.

Знову і знову я б'ю її копитом по самоцвіту, але він просто відмовляється піддаватися. В якусь мить підосва її копита розколюється, і рожевого метелика заплямовують червоні каплі крові, що точиться з копита. Чому це не працює?

— Ти робиш це неправильно. — Мені доводиться стримуватися, щоб не кричати ці слова, бо, врешті, Флаттершай одна з моїх найближчих подруг.

— Твайлайт... ти плачеш, — каже Флаттершай, її голос звучить покірно і далеко.

— Я не плачу, — наполягаю я. Але на моїх щоках є щось вологе. Мабуть, кров Флаттершай бризнула мені в обличчя. Я витираю його копитом, не дивлячись, який колір на ньому залишиться. — Ще кілька ударів, і все скінчиться. Будь сильною, Флаттершай.

Доводиться зробити значно більше кількох ударів, і копито Флаттершай виглядає так, що воно скоріше невиправно скалічиться, аніж розіб'є самоцвіт, якщо я щось не зроблю. Ну чому вона така... *Флаттершай*? Якщо вона готова навіть пробачити чейнджлінгів, які вбивають її, то що ж вона не зможе пробачити?

Ну, на думку мені спадає лише одна річ. Точніше, одна поні.

Я дивлюся, як вона рюмсає. Інші поні, поні, які не знають її так добре, як я, могли б побачити щось слабке. Та я знаю, що це не так.

— Це... це закінчилося? — питає вона із досі заплющеними очима, слабо намагаючись забрати своє закривавлене копито від мене.

— Ніколи, — відповідаю я. — Флаттершай, невже ти думаєш, що мені це подобається? Що я отримую задоволення, роблячи це з тобою?

— Звичайно ні, Твайлайт. Я знаю, що це не так. Я знаю, що ти не стала б це робити, якщо б не була змушена.

Вона підводить на мене погляд, і я зображую хворобливу посмішку на моєму обличчі, хоча від цього у мене й крутить у животі.

— Ти помиляєшся. Мені це насправді подобається, Флаттершай. Я насолоджуюся цим.

Її очі різко розплющуються.

— Що? Але... Твайлайт, чому? Ми ж подруги.

— Були. Давним-давно — були. Потім сталася часова петля, і я навчила себе ненавидіти тебе. Всіх вас.

— Але ж ми нічого не зробили, — шепоче вона. А тоді вона дратуюче посміхається. — Тепер я бачу. Це все просто непорозуміння. Я так і знала. Ти просто зробила дурну маленьку помилку, тепер ми можемо допомогти тобі все...

— **ЦЕ НЕ ПОМИЛКА!** — кричу я на неї. — Помилки — це те, що трапляється. коли ти не розумієш. Я точно знаю, що роблю з тобою, і все одно обираю це. Тому що я ніколи тебе не пробачу. Тож якщо цього недостатньо, щоб тебе зламати, тоді наступної петлі я придумаю щось гірше, а потім зроблю це. А потім щось іще гірше. А потім щось іще гірше, ніж усе це разом. І весь цей час я посміхатимусь.

Вона дивиться на мене так, немов більше не впізнає мене, і саме на це я і сподівалася.

— Чому?

— Тому що я ненавиджу тебе, — кажу я. — У кожній петлі ти завжди занадто, до паскудства, уперта, щоб змінитися. Щоб зрозуміти, що тепер все інакше, і що надії вже нема. Ти ніколи не можеш просто здатися. Ти брешеш мені, щоразу, як я прокидаюся, ти брешеш і кажеш мені, що надія є. Що якщо я цього разу діятиму інакше, все може змінитися, і я не повинна дозволяти собі здатися, скільки б петель не минуло. Ти брешеш мені знову, і знову, і знову, доки я майже починаю

тобі вірити. Я вірю тобі, і починаю сподіватися, що ти маєш рацію, але ти *завжди помиляєшся*, і нічого не змінюється, і все починається спочатку. Я ненавиджу тебе. Ненавиджу, ненавиджу, ненавиджу, **НЕНАВИДЖУ!**

Флаттершай просто дивиться на мене.

— Твайлайт... ти про що взагалі говориш?

— Неважливо, — кажу я, мотаючи головою. Гадаю, я трохи відхилилася від теми. — Я й не очікувала, що ти зрозумієш. Суть у тому, що ти можеш пробачити мене, якщо хочеш, але цим ти зробиш наступний раз для себе тільки гіршим. У мене був вибір — або навчитися любити те, що я роблю з тобою, або збожеволіти. Я зробила свій вибір, і я не шкодую. Тож чи достатньо ти добра поні, щоб пробачити мене за все це? За всі рази, коли я рвала тебе на шматки і при цьому сміялася? Чи готова ти пробачити мене за все, що я вже зробила, і за все, що ще зроблю, знаючи, що я ніколи ані на мить не відчувала ані краплі каяття і не думала про милосердя, коли ти благала мене зупинитися?

— Я впевнена, що якщо ми обговоримо це, і ти дозволиш мені зрозуміти, чому ти це робиш, я...

— Я не про це питала. Відповідай «так» або «ні», чи ти пробачаєш мене, тут і зараз, за те, що я зробила?

Флаттершай відкриває рота, і єдину жахливу мить я думаю, що вона скаже «так». Але потім вона дивиться мені в очі. Хоч це і й не її Погляд, та роздавлена невинність у ньому не менш руйнівна. Вона опускає погляд на своє копито, з якого на мармурову підлогу капає кров.

— Ні.

Я всміхаюся і хапаю її зламану передню ногу. Цього разу, коли я б'ю нею по Елементу Доброти, він розбивається, неначе скло. Я швидко відступаю, а звільнені енергії охоплюють її, і вона кричить.

Рожеві волосини вириваються з її гриви і мішаються з так само рожевим вихором сили, що вирує навколо неї. Я з дронами охоче спостерігаю, ковтаючи співчуття з краю потоку, але не підходячи настільки близько, щоб він поглинув і нас.

Коли енергії згасають, Флаттершай незрушно лежить на підлозі. Прикро, що мені довелося сказати всі ці речі про себе, всі ці неправди, які зовсім не відповідають дійсності. Врешті, якщо я не хороша подруга, тоді що від мене лишилося?

До речі, про брехню, час перейти до наступного пункту у моєму списку і попрацювати з наступною найбільш упертою Носійкою. Я проводжу язиком по піднебінню, виводячи міхур з новою отрутою, з якою я експериментувала. Десь у дюжини перших поні, на яких я випробовувала цей новий коктейль, починалися судоми, і вони вмирили, але я добилася задовільного рівня виживання. До того ж, Еплджек міцніша зі більшість поні.

Я заходжу до сховища за наступним Елементом і, сердито дивлячись на три Елементи, що лишилися, знімаю Щирість з п'єдесталу. Вона та Щедрість досі світяться, хоч тепер вже не так яскраво. А от моя корона — зовсім інша річ. Аметист у вигляді зірки побляк до темно-сірого, майже чорного кольору. Я звужую очі і просто дивлюся на самоцвіт кілька хвилин, не в змозі позбавитись відчуття, що він дивиться на мене у відповідь. Коли я простягаю копито і торкаюся його, неприємний удар магічної енергії прострілює мою передню ногу, і я ледве не падаю від болю. Він став сильнішим, ніж минулого разу, коли я намагалася зробити це кілька днів тому.

— Можеш обманювати себе скільки завгодно. У мене є весь час у світі, щоб розібратися з вами, і я так чи інакше *покінчу* з вами. Обіцяю.

Нема нічого дивного у тому, що магічні прикраси вирішують нічого не відповідати. Натомість я беру гривну Еплджек з собою до вельми гарних апартаментів, де я її тримала. Фізичний дискомфорт ніколи не був частиною мого плану змусити її допомогти знищити Елемент, і, відверто кажучи, я вважаю, що якщо вона лишатиметься у

матеріальному комфорту знаючи, що її подруги проходять крізь гірше, це гризтиме її значно сильніше, ніж тюремна камера.

Я відкриваю двері до її спальні, але ніде її не бачу. Тихо зітхнувши, я накидаю на себе щит за мить до того, як її копито б'є у мене, і вона грубо відлітає на підлогу. Вона, принаймні, креативно придумує нові кути, щоб атакувати мене.

— Серйозно, Еплджек? Невже нам дійсно треба повторювати це кожен день? Як я розумію, ти так і не змінила свою думку? — питаю я. Ми обоє повторюємо свої марні дії, тиждень за тижнем.

— Та пішла ти, — огризається вона. — Нащо ти це робиш, Твайлайт? Ти казала, же це заради того, жеби не дати Елементом нас усіх підірвати, але якщо б вони ся збирали це робити, то вже б зробили.

Це змушує мене замислитися.

— Я просто дію максимально завбачливо. Вони небезпечні, навіть зараз. Вони мають зникнути.

— Отже, ти так і прийдеш сюди, день у день, скільки б разів я не казала тобі, же я ся визначила?

— О, не хвилюйся. Сьогодні я останній день питаю, — кажу я з посмішкою, яка демонструє як мою впевненість, так і солідну кількість ікл. — Якщо ти не зміниш свою думку, що ж, я залюбки зміню її за тебе.

Ноги Еплджек трохи тремтять, але вона досі тримається зухвало.

— Знову та штука для контролю розуму? Не спрацювала раніше, не спрацює і зараз.

Я знизую плечима. Хоч це було б зручною лазівкою, яка могла б позбавити усіх нас купи проблем, але зв'язок між Носієм та їхнім Елементом значно більш метафізичний за своєю природою. Моя

робота була б значно простішою, якщо б вся ця докучлива свобода волі не заважала мені.

— Я, скажімо так, створила дещо інше, особливе для цієї okazji.

Я стрибаю вперед зі зміною спритністю і кусаю її в спину. Еплджек скрикує від болю і падає на підлогу, хапаючись за голову. Я занепокоєно дивлюся, як вона катається по підлозі; я не хочу, щоб вона померла, принаймні, поки що. Десь за хвилину її смикання починає сповільнюватися, доки вона не зупиняється, важко дихаючи.

— Шо... що це було?

— Знаєш, розум поні це дійсно дивовижна річ. — Вона, не розуміючи, дивиться на мене, а я продовжую: — Ти знала, що органи відчуттів передають тобі лише незначну частину з усього, що ти сприймаєш? Все інше, що ти, на твою думку, бачиш або відчуваєш, — це лише деталі, які твій мозок створює на ходу. Це дійсно цікаво, якщо заглибитися у нейрологію процесу. Суть у тому, що те, що ти вважаєш «чистою правдою», насправді є переконливою брехнею, яку щосекунди каже тобі твій мозок.

— Брешеш тут тільки ти, коли ся намагаєш забити мені голову всією цією маячнею про те, що я не знаю, що справжнє, а що ні.

Я зітхаю. Це було б значно продуктивнішою дискусією, якщо б я мала час влаштувати їй повний вступний курс психології, але, хоч як би мені хотілося, мені треба знищити повстання і відбудувати місто.

— Я просто продемонструю тобі. А тоді вирішуй сама, чи хочеш ти й далі удавати, що правда звільнить тебе. — Я кидаю гривну на підлогу перед нею. — Ця отрута? Вона робить тебе... скажімо так, більш податливою. Але замість того, щоб змінювати твою поведінку, ми поставимо всі ті хитрі нейрологічні виверти у твоєму мозку догори ногами. Цікавий буде експеримент, правда? — Мені, мабуть, варто було б говорити похмуро і погрозово, але перспектива побачити, чи спрацює моя отрута після місяця переробки і трансформування, сильно паморочить мені голову.

Але Еплджек просто хитає головою.

— Не спрацює. Ти щойно сказала мені, же ніц з того, шо я зараз згадаю, не буде правдою.

— Але ти *відчуватимеш* це як правду, у кожному важливому аспекті. Тому що, врешті, неважливо, правда це чи ні. Важливо лише те, у що ми віримо.

— Я тобі не вірю. Кобила може раз за разом брехати собі, але врешті вона зрозуміє правду. І чим довше вона це робитиме, тим гірше буде, коли вона зрозуміє.

Я гарчу. Моє терпіння щодо неї та її абсурдних ідей про правду і брехню швидко добігає кінця. Ніби є лише чорне та біле. Іноді поні може тільки знайти якомога світліший відтінок сірого, і кожен, хто каже інакше, просто наївне лоша.

— Гаразд, Еплджек, — кажу я крізь стиснуті зуби. — Давай поговоримо про ніч, коли померли твої батьки.

Еплджек підстрибує на копита, ігноруючи неймовірний, мабуть, біль від отруєних ран, і нахиляється в мій бік, немов знову збирається атакувати.

— Ти не заслуговуєш навіть говорити про них. До того ж, я розповідала тобі, шо ся стало. Була пожежа, ніхто в ній не був винний, і я ся змирила з цим давним-давно.

— Що ж, — кажу я, ліниво розглядаючи своє копито, — так ти це пам'ятаєш зараз. І якщо знати, що насправді сталося, достатньо, тоді я не зможу сказати нічого, що б змінило справи, якими б справжніми не здавалися спогади. — Її зіниці починають розширюватися, отже, отрута почала діяти. — Але дозволь мені розповісти альтернативну історію. Ту, в якій ти була задіяна більш особисто.

Вона починає тремтіти.

— Не смій. Я любила їх, і досі люблю.

— Звичайно, давай з цього і почнемо, — кажу я. Як я щойно і сказала їй, мозок чудово доповнює відсутні деталі, створюючи історію буквально з кількох маленьких шматочків інформації. Мені лише достатньо кинути зерна. — Можливо... Наприклад, ти заздрила, що твої батьки не приділяють тобі стільки ж уваги, як раніше, після народження лошати. Мотив, нічим не гірший за інші. Якщо ти не могла їх мати, то й ніхто не зможе.

Вона падає навколішки і натягує свій капелюх на вуха.

— Припини. Все було не так. Припини.

— Тож однієї ночі, — продовжую я, піднімаючи голос, щоб вона не могла так просто його блокувати, — ти вирішила, що з тебе досить. Але вогонь здається недостатньо особистим, чому б нам не зробити ці нові спогади трохи більш безпосередніми? Хіба не кумедно, як маленькі деталі лишаються у тебе в голові? Скрип мостин, коли ти спускалася по сходах. Удар гомілкою об стіл у темряві і сподівання, що ніхто не прокинеться. Місячне світло, що блищало на лезі ножа. Закладаюся, ти вже пригадала все це, немов воно сталося лише вчора.

Еплджек дивиться у простір, її очі розширені від видимих лише їй образів, що розігруються перед її очима. Вона мимрить якесь благання, чи молитву, але в мені вона порятунку не знайде. Вона мала зламати гривну, а не змушувати мене зробити це з нею.

— Отже, ти взяла ножа і, ну, як ти зазвичай готуєш яблука для запіканки, або, наприклад, пирога? Береш ніж і зрізуєш шкірку? Вирізаєш шматки м'якоті, дозволяючи соку заливати твої копита? Гарні, знайомі рухи, які ти робила сотні разів. Ну, я впевнена, що твій мозок краще зможе доповнити ці відчуття. Не кажучи вже про вирази їхніх облич, коли вони побачили, хто це з ними робить. — Зважаючи на те, як вона скиглить і тремтить на підлозі, її розум робить саме це. Вона дивиться на свої передні копита і починає несамовито відтирати їх об килим, намагаючись стерти плями, які існують лише в її голові.

— Це... — намагається сказати вона, але її голос кілька разів сходить нанівець. — Це було не так.

— Ага! — занадто радісно проголошую я. — Все це цілковита, жахлива брехня. Яку ти не зможеш викинути з голови, скільки б разів ти не казала собі, що цього насправді не було. О, і ще одна дрібничка, доки ці думки не осіли остаточно. — Я прихиляюся, щоб прошепотіти до неї, і її вуха мимоволі напорошуються. — Ти насолоджувалася кожною миттю цього. — Вона починає плакати, тихо, лише звуки її неглибоких вдихів наповнюють тиху кімнату. — Зламай гривну, і це мине.

З цими словами я просто розвертаюся і виходжу з кімнати. Вона заслуговує побути наодинці зі своїми думками.

Тепер лишився тільки один Елемент, і не той, від якого я очікувала найбільшої затримки. Я досі обмірковую, як відшліфувати сценарій, коли отримую повідомлення, яке означає, що мій день стає ще кращім, ніж вже був. Двоє поні, візиту яких я давно очікувала. Я навіть не морочуся з тим, щоб летіти до вокзалу, я просто телепортуюся туди, коли потяг саме підходить. Пасажирський вагон лише один, і в ньому, разом з поні, на яких я чекаю, кілька дронів, тому я стаю перед дверима, з яких вони мають вийти будь-якої миті, нетерпляче гарцюючи, бажаючи, щоб потяг сповільнювався трохи швидше. За хвилину, яка ніби розтягнулася як мінімум на п'ятнадцять, потяг шипить востаннє, і двері відчиняються.

— Кейденс! Шайні! — гукаю я, кидаючись до них.

Замість того, щоб зрадіти, побачивши мене, вони обоє кричать, і Шайнінг накидає на них обох свій щит, в який я болюче врізаюся. Я падаю на землю і потираю плече у місці удару, мій запал трохи згасає. Я розумію, в якому я вигляді, і що у них виникають не дуже добрі асоціації, коли королева чейнджлінгів кидається до них.

— Пробачте! Дурість зробила! — кажу я, набуваючи своєї старої форми. Щоразу, як я перетворююся у цю форму, вона здається мені більш тісною, більш сверблячою, більш недоречною, ніж минулого

разу. Я не впевнена, чому мій мозок відхиляє її, це ж лише моя стара форма, яку, здавалося б, було б найлегше підтримувати.

— Твайлайт? Це... справді ти? — питає Кейденс, досі чіпляючись за Шайнінг Армора.

Я широко посміхаюся.

— Звичайно я! Сонечко-сонечко...

Кейденс піднімає вільне копито, перериваючи мене.

— Давай... давай просто пропустимо це цього разу, гаразд?

Моя посмішка трохи зменшується, але я змушую себе знову збадьоритися. Вона, мабуть, просто втомилася після довгої подорожі.

— Гаразд. Добре, що ви нарешті змогли приїхати подивитися на моє місто.

— Вибач, що так довго збиралися, — обережно каже Шайнін. — В Імперії великий приплив, ну... — Він кидає погляд на Кейденс, яка киває у відповідь. — Ми отримуємо багато біженців.

— Справді? Звідки? — питаю я, нахилиючи голову. — Треба було відправити частину сюди. Дурне повстання розповсюджує всю цю огидну брехню, і у нас багато вільних будинків. Чудові місця.

— Я спробую не забути, — каже Шайнінг. — Твайлі, це правда, що мама з татом...

Я знову підбігаю, щоб обійняти його, і цього разу він не відштовхує мене. Буквально на мить я відчуваюся як маленька кобилка, яка впала зі сходів у бібліотеці і вдарилася головою, а потім старший брат знайшов її і допоміг. Я схлипую і пускаю кілька сліз, але достатньо швидко розумію, що не можу дозволити собі розклеїтися на публіці, не зараз. Тому я заганняю ці почуття назад і опановую себе.

— Ти мав бути на похоронах. Ти був мені потрібен.

— Вибач, Твайлайт. Хотів би я бути.

— І моє весілля ти теж пропустив, дурило.

Я відчуваю, як він напружується в моїх обіймах.

— Так, твоє весілля, — каже він з тривожною ноткою в голосі. — Ти просто... одружилася з принцесою так несподівано.

Я кидаю погляд на Кейденс, потім знову на нього.

— Не тобі таке казати.

Він потискає плечима.

— Так, але я знав її більшу частину мого життя. Навіть якщо ти взяла Луну у часовій петлі, яку я досі не зовсім розумію, хіба це не було занадто несподівано для неї?

Кейденс підштовхує його в бік.

— Любий, я впевнена, що щойно ми поговоримо з Луною, це матиме більше сенсу. Я сподівалася, що ми зможемо сьогодні повечеряти разом?

Я нервово соваюся, намагаючись дивитись абикуди, тільки не на них.

— Вона трохи нездужає протягом останнього... місяця. Не думаю, що вона зможе приєднатися.

— Прикро це чути. Треба буде принести їй супу, коли піду її провідати.

Я сковтую і починаю пітніти.

— Вона... заразна?

Кейденс дивиться на мене примруженими очима, але нічого не каже. Шайнінг Армор дипломатично відкашлюється, порушуючи тишу, що настала.

— Отже, у листі ти згадувала, що щось не так з Елементами Гармонії? Я впевнений, що ми могли б взяти їх з собою до Імперії і попросити архімагів ними зайнятися.

— О, я вже про це подбала. Три з них вже знищено. — Очі Шайнінга стривожено розширюються, але перш ніж він встигає поставити наступне питання, ми всі відчуваємо сплеск магічної енергії з боку замку. Вона клубочиться, проносячись повз нас, а потім зникає так само швидко, як і прийшла. — Точніше, вже чотири.

Кейденс виглядає так, немов її зараз знудить, значно гірше, ніж мало бути від звичайного невеличкого магічного сплеску. Я прихиляюся ближче, щоб уважніше її роздивитися, але вона відсахується від мого погляду. Я кілька разів глибоко втягую носом повітря. Щось в її запаху здається моїм посиленням почуттям чейнджлінга неправильним. Вона щось мені недоговорює. Перш ніж я встигаю про це спитати, гучне, пронизливе виття наповнює місто, і вона блідне.

— Що це було?

— А, це. — Я намагаюся відшукати найбільш неясний спосіб відповісти на питання, насправді не відповідаючи на нього. — Просто якась поні щойно зрозуміла, що не зможе забути те, що сподівалася. Ти в порядку? Виглядаєш трохи недобре.

Вона обхоплює живіт передніми ногами і стогне.

— Я просто... це місто не таке, яким я звикла його бачити. До мене доходили чутки, але гадала, що це просто перебільшення.

— Знаю! Хіба не чудово? — Я хмурюся. Справа не лише у цьому. — Що ви двоє від мене приховуєте? — Я знову набуваю вигляду королеви чейнджлінгів, яка здається значно більш гарною і доречною,

ніж єдиноріжка. Я вдихаю глибше, і вона відсахується від мене ще далі, її очі заплющені. А от мої навпаки, різко відкриваються.

— Зажди, ти що, вагітна?

Кейденс та Шайнінг Армор витріщаються на мене.

— Ти помітила?

Я довгу мить з роззявленим ротом дивлюся на них, доки мій мозок намагається збагнути нову інформацію, потім я широко посміхаюся. Я й не уявляла, наскільки мені були потрібні такі хороші новини.

— О небеса, це ж чудово! Поздоровляю вас обох! У мене буде племінниця? Чи племінник? Ох, закладаюся, він буде просто гарнюща, правда, маленький? — Я опускаюся на живіт і говорю просто до тулуба Кейденс, не думаючи про те, як абсурдно я виглядаю. — Правда? Правда ж ти будеш такий гарнющенький, що я так би тебе і з'їла? — Я підводжу очі і помічаю нажахані погляди мого брата та невістки, спрямовані на мене. — Ем, у переносному сенсі. Ви ще не знаєте, коли він народиться?

Шайнінг кахикає і відводить погляд.

— Ні. Занадто рано говорити.

Я миттєво стаю підозрілою. Шайнінг Армор ніколи не вмів добре брехати, і навіть звідси я чую, як його серце забилося трохи швидше.

— Ти впевнений? Ви ж маєте хоча б приблизно здогадуватися. — Вони нічого не кажуть, і дивляться осторонь від мене. — Тобто, чим більше ви зможете мені сказати, тим краще. Я розумію, що це далеко не точна наука, але я просто хотіла впевнитися, що буду присутня, коли...

— Ні.

Кейденс майже шепоче наказ, але він несе з собою безпомилковий відтінок владності.

— Тобто... тобто як це «ні»? — питаю я. Моє збудження поступово переходить в нерозуміння, а там і до розчарування недалеко.

— Слухай, — каже Шайнінг Армор, — я впевнений, що щойно ми обговоримо трохи більше, ми знайдемо якийсь компроміс.

— Ні, — знову каже Кейденс. — Шайнінгу, озирнися навколо. Невже це хоч трохи схоже на Кантерлот, який ти пам'ятаєш? Поні тікають звідси табунами, Селестія *мертва*, хтозна, можливо, і Луна теж, і ти вважаєш, що я запрошу поні, вибач, колишню поні, яка це все зробила, приєднатися до нас у пологовій кімнаті, і удаватиму, що все гаразд? Ти б ще б Кризаліс за компанію запросив.

Я відступаю на крок, немов від удару.

— Але... але, Кейденс, це ж я. Твайлайт.

Кейденс просто презирливо пирхає.

— Вже ні. Я бачу лише королеву чейнджлінгів, яка шукає легкої поживи. Нам не варто було взагалі сюди повертатися.

— Гей, Кейденс, годі тобі, — каже Шайнінг Армор. Тим не менш, він лишається біля неї, а вона неприємно на мене дивиться.

— Та я хоча б була тут! — кричу я на неї. — А де були ви двоє? У своєму гарному, безпечному палаці на півночі, доки я билася, вмирала і страждала, намагаючись врятувати якомога більше від цього міста? Ви були мені *потрібні*! Мені був потрібен *хоч хтось*! Моя нянька, або мій старший брат, або хтось, хто захистив би мене від чудовиськ, але *вас тут не було*, і тепер вам вистачає нахабства судити мене за те, що я зробила, щоб перемогти їх?

Кейденс дивиться на мене з презирством і, може, з дещицею жалості. Я не впевнена, що з цього я ненавиджу більше.

— Як на мене, чудовисько перемогло.

Я кричу, скоріше навіть ричу, і, оголивши ікла, кидаюся на них. Як вони сміють. Як вони *сміють* сумніватися у моїх рішеннях? Я навчу їх повазі. Я навчу їх покорі, навіть якщо мені доведеться так накачати їх обох отрутою, що вони...

Вдруге за десять хвилин я вриваюся у щит Шайнінг Армора. Цього разу мені болить значно більше. Я зводжуся на копита і бачу, що він став між нами.

— Отже, й ти теж, СБКД, га? Стаєш на її бік проти мене?

— Справа не у боках, але спробуєш утнути таке ще раз, і я зроблю все, що буде треба, щоб не дати тобі нашкодити їй, — відповідає він. Він жестом вказує Кейденс зайти до вагону, з якого вони щойно вийшли. Я могла б наказати дронам, що всередині, кинутися на них, але, подумавши, я відкликаю їх. Я хочу дивитися йому в очі, коли вириватиму його горлянку своїми власними зубами.

— Гаразд. Ви мені не потрібні. Жоден з вас. Я сильна. Сильніша за вас, сильніша за принцес, навіть сильніша за всі Елементи. І я доведу це. Ви пошкодуєте, що покинули мене і Еквестрію, коли я... коли ми потребували вас більше за все. Тікайте до своєї дорогоцінної Кристальної Імперії і удавайте, що там ви в безпеці. — Ріг Кейденс починає світитися, і потяг рушає вперед. Шайнінг Армор кидає останній благаючий погляд на мене, і в його очах я бачу лише відображення чудовиська, яке викрикує до нього погрози. Але він сам винний. Я не хотіла, щоб так сталося.

— Не розслабляйтеся там, бо я доведу вам, що я сильніша, ніж будь-коли. Я розламаю ваше місто на шматочки, доки не залишиться де ховатися. І тоді ви страждатимете, як страждала я. Ви страждатимете, доки від вас не залишаться тільки висохлі, повні ненависті оболонки. Цього ви бажаєте? Бути мною?

Я блимаю і розумію, що доки я стояла і просторікувала, потяг зник за обрієм. Та й сонце у небі знаходиться нижче, ніж було, як мені здавалося, хвилину тому. Я міцно заплющую очі і намагаюся

пригадати, що саме я до них кричала, але пригадую лише маленькі шматочки та фрагменти, просочені люттю і ненавистю.

Я закидаю голову і пронизливо кричу, і дрони відповідають мені відлунням по всьому місту. Рій іде на війну.

Ламаючи мої правила

— Луно? Я повернулася.

Я заходжу до нашої спальні і, коли двері за мною зачиняються, нарешті дозволяю собі розслабитися. Мої плечі опускаються і я глибоко видихаю, протираючи втому з очей. Останні два тижні були важкими, і частина мене бажає, щоб я не допустила того, що сталося тоді на вокзалі. З тих пір, як доповідають мої розвідники, безкінечні хуртовини навколо Кристальної Імперії стали ще потужнішими, ніж завжди. Непогана перша лінія захисту проти армії екзотермічних монстрів-комах, і це ще без урахування щита Шайнінг Армора навколо всього міста. Тепер, коли вони знають, що ми йдемо, вони більш обережно спостерігають за поні, що приїжджають і виїжджають з Імперії, і кілька диверсантів, яких я змогла заслати туди, самі по собі не зможуть зробити великої шкоди.

І я, здається, досі не можу розтоптати це дурне повстання! Воно перетворилося з невеличкої прикрості на величезне більмо на моєму оці. Звідки вони взагалі беруться? Один осередок, здається, мав зв'язки з Філлідельфією, і я відправила туди хвилю дронів, щоб відбити їм охоту лізти у справи мого міста. До того ж, вони принесли звідти непогану кількість їжі, саме те, що потрібно зростаючому рою. Та тим не менш, повстанці продовжують з'являтися, саботуючи мою інфраструктуру і розповсюджуючи безпідставну брехню, що я, мовляв, тиран, або що Луна зникла остаточно, або всі ті інші безглузді звинувачення, на виправлення яких мені доводиться витратити час, якого я не маю. Можна було б подумати, що публічні страти допоможуть, але ні. Всі ті, на яких я зволіла бути присутньою, просто злилися до купи в моєму розумі. Вчора кат обезголовив жеребця, в якого, готова присягтися, я відкладала яйця місяць тому.

Коли я не розбираюся з військовими справами або політичними махінаціями кількох поні, які досі з'являються при моєму дворі, я знаходжуся в лабораторії, намагаючись зрозуміти, як дати моїм дронам

здатність опиратися арктичним температурам, крізь які нам доведеться йти для вторгнення. Я зовсім не проти цього, я завжди любила експерименти, і у мене вдосталь охочих піддослідних добровольців. Буквально вчора мені вдалося прищепити щойно відрізаний єдинорожий ріг до чейнджлінга і насправді поєднати магичні здібності обох видів. Йому вдалося начаклувати лише кілька нових типів заклять, перш ніж він помер, але саме підтвердження концепції відкриває цілий новий світ можливостей, з якими я можу розбиратися впродовж століть. Якщо б тільки у добі було трохи більше годин!

Але все це зараз не головне. Головним завжди було, і завжди буде, повернутися до цієї кімнати і обійняти мою дружину. Я досі не пропустила жодної ночі, і я знаю, що Луна цінує увагу.

Вона лежить у ліжку, як завжди, зовсім не реагуючи на мою появу. Я підходжу і ніжно цілую її у щічку, в її порожньому погляді з'являється невеличка іскорка життя. Вона відсмикується, врізаючись спиною в узголів'я, прокинувшись зі свого схожого на транс стану.

— Як почувашся сьогодні, кохана?

Вона люто дивиться на мене, не відповідаючи.

— Вибач, що останнім часом нечасто тут буваю, так багато справ, — продовжую я, відсуваючи її і залізаючи до неї у ліжко. Вона намагається відповзти на інший бік, але я не збираюся цього дозволяти, я охоплюю її груди передніми копитами і підтягаю її до себе. Я заплющую очі і глибоко вдихаю запах її зваляної, побляклої синьої гриви. Я проводжу копитом по її боку, і вона трохи тремтить, коли я торкаюся крила.

— Майже одужало. Це добре. І, здається, цього разу воно зрослося правильно. Мені б не хотілося ламати його втретє і тримати тебе тут ще довше.

— Думаю, воно достатньо одужало, щоб знову літати, — каже Луна. — Чому б тобі не випустити мене звідси трохи раніше? Я б хотіла знову побачити зорі.

— Знаю, що хотіла б, — кажу я їй, — не хвилюйся, я щоночі роблю з ними все, що в моїх силах. Я навіть думала, що ми могли б обговорити створення нового сузір'я, присвяченого Селестії. Ми могли б навіть засвітити його, коли нарешті поховаємо її належним чином.

Вона обертається до мене і, уперши копито між своїми і моїми грудьми, трохи відштовхує мене.

— Ти досі її не поховала?

Я хитаю головою.

— Я досі можу використати тіло. Вона б хотіла цього; один останній урок, якому вона могла б мене навчити завдяки її розтину і вивченню її фізіології.

Луна зморщує носик і знову відвертається, нічого не кажучи.

— Луно? Щось не так, любя? — питаю я, упираючись писком в її шию. — У мене таке відчуття, що ми взагалі більше не розмовляємо. Я так за цим сумую. Ти ж не хочеш щоб наш шлюб розвалився через відсутність спілкування, га?

Вона гірко всміхається.

— Повір мені, якщо з нашого «шлюбу» й нічого не вийде, то точно не через це.

— О, ну, це добре, — кажу я, трохи знервована її тоном. Потім широко посміхаюся. — Здається, хтось тут вередує. Я б теж вередувала, якби весь час сиділа тут. Але-е-е я знаю, як саме тебе збадьорити.

Очі Луни розширюються, і вона намагається відштовхнутися від моїх грудей. Але мої передні ноги міцно її тримають, і я перевертаю її на живіт. Перекотившись на неї, я притискаю її обличчям у матрац, доки вона не припиняє боротися. Тоді я нахиляюся і проводжу язиком по самому краю її вушка, змушуючи її тремтіти від нетерпіння.

— Мені треба спустити багато пари, — шепочу я, — тож сьогодні може бути трохи грубіше, ніж завжди.

— Твайлайт, будь ласка, не треба. Я не хочу цього. Я не... — Її слова переходять у кілька коротких охів, коли я охоплюю її тулуб задніми ногами і стискаю її стегнами. Я відчуваю, як її ребра погрожують зламатися всередину, стискаючи її легені, вичавлюючи животворне повітря з її тіла.

— О, ти завжди спочатку так говориш, — кажу я з хіхіканням. — Я сьогодні використала дуже багато отрути, тож, боюся, любовних укусів не буде. Але я це компенсую. — Кількома швидкими обертами зап'ястка я намотую її гриву на копито і смикаю. Вона видає придушений крик, коли її шия вигинається, змушуючи її дивитися в стелю. Я глибоко вдихаю і закриваю її відкритий рот своїм, полегшуючи тиск на її тулуб, і видихаю повітря прямо в її легені, борючись із нею язиками.

Іноді я просто безнадійно романтична.

Коли я нарешті злізаю з неї за півгодини по тому, дихання не вистачає вже мені. Десь на середині вона трохи обм'якла, гадаю, не в змозі триматися на рівні з моєї ненаситною потребою в ній. Хоча це мене не дуже сповільнило.

Вона поступово повертається до свідомості, доки я розглядаю всі нові рубці та синці, які я щойно завдала їй, запам'ятовуючи кожний так, щоб я могла пригадати миті екстазу від кожного з них ще через довгий час після того, як вони залікуються.

— Вау, — кажу я, не в змозі подавити свою дурнувату посмішку. — Гадаю, так добре ще не було. Думаєш, ми зможемо завтра це перевершити? — Не чуючи ніякої відповіді, я піднімаю її, як ганчіркову ляльку, і саджаю її собі на живіт, щоб можна було дивитися на неї знизу. Я відчуваю, як її тіло тремтить на моєму. Це трохи

лоскотно. Вона така щаслива, що навіть плаче, коли я відсуваю пасмо волосся з її обличчя. — Я тебе кохаю.

Вона починає плакати ще сильніше, тремтить, коли я її обіймаю і гладжу по спині, доки вона не заспокоюється.

— Ти... ти... я...

Я хіхікаю і тикаюся своїм носом в її, відчуючи на моїх губах її короткі, гарячі подихи.

— Не треба соромитися говорити про свої почуття. Особливо зі мною. Я хочу чути, що саме ти до мене відчуваєш.

Вона дивиться на мене, і куточок її ока трохи смикається.

— Ти хочеш знати, що я до тебе відчую?

— Звичайно. Я знаю, що ти добре пораєшся зі словами. Я навіть читала одну з книг з сонетами, яку, хоч я і не повинна цього знати, ти випустила під псевдонімом. Вони були прекрасні. Хоча чого ще я могла очікувати від такої прекрасної душі?

— Тобі... дійсно не захочеться це чути, — каже Луна, але я відчую, що трошки більше заохочення зламають ці залишки захисту.

— Нічого страшного, якщо це буде трохи сентиментально, — кажу я. — Давай, причаруй мене. Візьми всі свої почуття і вклади їх у слова якомога краще. Закладаюся, я закохаюся у тебе знову.

Вона просто дивиться на мене ще кілька секунд, і я бачу, як коліщатка крутяться в її голові. Потім, дуже повільно, порожній вираз її обличчя перетворюється на злий вищир.

— Твайлайт Спаркл, — випльовує вона моє ім'я, — ти...

А потім все перетворюється на чорноту.

Наступне, що я усвідомлюю, — я сиджу біля стіни у дальньому кінці тепер вже знищеної спальні. Я опускаю погляд, і бачу, що мої копита всі в крові. Але... але що...

Щось на іншому боці кімнати ворухиться, фігура на підлозі, загорнута у простирадла, настільки червоні від крові, що й не здогадатися, що вони колись були білими. Я, спотикаючись, підбігаю до неї, намагаючись зрозуміти, що зараз сталося.

— Ні! — кричу я, коли бачу, що зламана кобила це дійсно Луна. Вона виглядає так, немов її ледве не розірвало те, що напало на нас. Одна її задня нога вивернута у коліні, нижня половина звисає буквально на зв'язках. З її боків стирчать кінці зламаних кісток. — Луно? Луно, тримайся. Я це виправлю. Я можу це виправити.

— Не... смій... — хрипить вона, кашляючи кров'ю. — Ти вже... достатньо... зробила.

Дихання завмирає у мене в горлі, коли я починаю направляти величезний потік лікувальної магії, підживлювана сплеском адреналіну. Світло виривається з мого рога в її тіло, і Луна кричить в агонії. Коли плоть смикають, збираючи докупи, це не менш боляче, ніж нанесення ран, що спричинили шкоду, а то й більше. У мене немає часу на щось більш делікатне, і коли її очі закриваються, я думаю, що, можливо, втратила її остаточно. Коли моя магія нарешті згасає, повністю видихнувшись, Луна вкрита шрамами. Не думаю, що вона колись зможе ходити. Але вона жива. Я хапаю її і притискаю до себе, колихаючи її, ми плачемо в обіймах одна у одної.

— Я думала... Я думала, що втратила тебе, Луно, — скиглю я. Я схлипую і витираю очі, обережно опускаючи її на підлогу. — Хто зробив це з тобою? Що сталося?

Вона дивно дивиться на мене, розгублена і налякана.

— Ти дійсно не пам'ятаєш?

Я хитаю головою.

— Ти саме збиралася сказати про свої почуття до мене, а потім бац — і нічого. Хтось вдарив мене по голові ззаду? — Я мацаю свою потилицю, але не знаходжу там ніяких травм. — Це були повстанці? Наймані вбивці з Кристальної Імперії? — Вона затихає. — Вибач. Це неважливо. Не намагайся згадати це зараз, просто обійми мене. — Я чіпляюся за неї, одночасно віддаючи команду своїм чейнджлінгам прочесати місто. Перекинути його догори ногами, якщо треба. Я не знаю, що б я робила, якщо б втратила її. — Закладаюся, це була Кристальна Імперія, — бурмочу я. — Ця мерзота боїться мене. Ти б бачила вираз обличчя Кейденс, коли потяг від'їжджав. Якщо ця расистська сука хоч *якось* пов'язана з цим, і я про це дізнаюся, вона бажатиме своєї смерті. Коли я захоплю місто, я не просто вб'ю її. Я розріжу її, вирву її дитину і змушу її дивитися, як я топтатиму її. — Я ще ніколи не відчувала такого гніву, що зараз піднімається в мені. Але я сиджу на підлозі, притискаючи до себе ридаючу Луну, і він поступово починає згасати. Лють стихає, але не зникає. — Хотіла б я лише пам'ятати, що ти сказала.

— Що я сказала? — повторює Луна, її дихання швидшає.

— Про твої почуття до мене. Ти так добре пораєшся зі словами, я впевнена, це було просто чудово. Ти часом не пам'ятаєш, що саме ти сказала?

Луна затихає, і якусь мить я підозрюю, що спогад просто занадто болючий для неї. Після того, через що вона щойно пройшла, вона не зобов'язана казати це мені, якщо не хоче. Я відкриваю рота, щоб сказати це їй, коли вона вимушено мені посміхається.

— Я сказала, що ти була чудова.

— Чудова? — Я питально піднімаю брову. Я бачила, як ця кобила без підготовки несподівано починала оду добре приготованій страві, та ще й ямбічним пентаметром. Я очікувала чогось більш витіюватого.

— Ага. Просто... чудова. Дуже чудова.

Я знизую плечима і посміхаюся. Ця кобила щойно повернулася з порогу смерті. Цілком справедливо буде дати їй відпочити замість того, щоб намагатися витягнути з неї якийсь складний комплімент.

— Ну, ти теж вельми чудова. — Я цілую її тепер вкрити шрамами шию, і просто обіймаю ще кілька хвилин. Я зараз занадто натягнута, щоб спати, моя попередня втома зникла. Вона досі слабка і тремтить, тому я збираю простирадла та ковдри в імпровізоване гніздо, щоб замінити знищене ліжко. Нові меблі я принесу завтра. Вона відключається на підлозі, доки я роблю це, тому я магією обережно переношу її туди і укладаю. Важко навіть нести її після всієї сили, що я використала на те лікувальне закляття. Поцілувавши її наостанок у лоба, я вимикаю світло і йду геть, про всяк випадок замкнувши за собою двері.

— Ви там, чую, розважалися, — каже Кризаліс з камери неподалік.

— Ти бачила, щоб хтось виходив з цієї кімнати до мене? Чи чула якісь голоси, окрім наших?

Вона хмуриться.

— Ні, лише вас двох. Я за цей час доволі добре навчилася розрізняти вас двох лише по вашим крикам.

Я хитаю головою, бажаючи, щоб я могла згадати, що сталося протягом цього дивного провалу у пам'яті, або що його спричинило.

— Негайно повідом мені, якщо хтось спробує увійти. Те, що я з ними зроблю, буде нічим у порівнянні з тим, що я зроблю з тобою, якщо ти спробуєш приховати від мене якусь інформацію, зрозуміла?

— Звичайно, моя королево, — каже вона, вищир розходиться на обличчі, яке колись належало мені. — Я живу, щоб служити.

Кинувши на неї останній сердитий погляд, я, намагаючись зрозуміти, коли ж усе пішло шкереберть, повертаюся нагору до роботи.

Цей дурний світ, врешті решт, сам себе не виправить.

Наступного ранку я дійсно відчуваю втому від безсонної ночі. Хотілося б мені взяти вихідний, спуститися до моєї спальні, яку вже лагодять, і просто годинами обіймати Луну. Можливо, це б допомогло трохи зменшити дивний біль у мене в грудях і супроводжуючу його мігрень. Але спокій мені лише сниться, і хоча моє серце вниз, з нею, решта мене в лабораторії вивчає останній виводок модифікованих чейнджлінгів.

— Ти добре розбираєшся у кольорах, — кажу я до поні, яка злобно дивиться на мене зі своєї клітки у кутку, — як тобі такий відтінок? Гідний камуфляж на снігу? — Я піднімаю за загривок дитинча, його блідо-сірий хітин досі м'який на дотик. Воно кричить і марно борсається, сподіваючись повернутися у затишок до решти виводка.

Реріті лише презирливо фиркає, відкидаючи гриву через плече, чіпляючись за останні рештки гідності.

— ...Досі занадто темний, — врешті каже вона. Вона на власному неприємному досвіді дізналася, що буває, коли вона відмовляється відповідати на мої питання. Серйозно, вона була такою чемною і ввічливою поні, принаймні, наскільки я пам'ятаю, до того, як давним-давно почалася ця часова петля. Можливо, моя уява просто химерує.

Я зітхаю. Я боялася цього. Я не хотіла марнувати ще більше моїх найбільш обмежених ресурсів, але у цьому випадку я не бачу виходу. Мені просто доведеться витратити їх розважливо. Я наказую двом лабораторним асистентам-дронам, яких я лагідно назвала Другий та Третій, принести мені дещо з комори. Я кидаю погляд на Реріті, яка не помічає мого погляду, оскільки останніми днями вона дивиться лише на підлогу, і в моїй голові починає складатися план. Я перенаправляю Третього до сховища, щоб він приніс пару предметів, які можуть стати у пригоді. Вони квапляться виконати свої накази, як і повинні робити хороші асистенти.

— О Реріті, — гукаю я до неї перебільшено веселим тоном. — Вона піднімає голову. — Чи не хотіла б ти побачити старого друга?

Її очі звужуються з цілком обґрунтованою підозрою.

— Не можу сказати, що хотіла б. Я б краще тримала моїх друзів якомога далі від тебе.

— Не будь такою, дехто до смерті бажає тебе бачити, — пояснюю я з лукавою посмішкою, коли Другий повертається, несучи на спині мішок з напівпрозорим зеленим слизом. Він кидає його на стіл з нержавіючої сталі. Я беру його і притуляю до її клітки. Вона неохоче підходить і дивиться ближче, намагаючись розпізнати силует, що плаває всередині. Я чекаю, доки вона наблизиться, а тоді випускаю у нього магічну стрілу, від чого мішок лопається, як кулька, переповнена водою, і обливає її слизом крізь прутья решітки. Я всміхаюся з того, як вона нажахано верещить від зеленої маси, що чіпляється до її хутра та гриви, але вона достатньо швидко заспокоюється і сердито дивиться на мене.

— Не смішно, Твайлайт. І якщо ти вважала, що невеличкий безлад змусить мене зробити те, що ти хочеш, приготуйся сильно розчаруватися.

Я знизую плечима. Я й не збиралася це робити, просто подумала, що це буде кумедно. І може, розтрусить її достатньо, щоб зробити те, що буде далі, більш ефективним. Третій повертається зі сховища з тим, що я наказала йому принести, і я забираю у нього Елемент Щедрості. На відміну від Магії, цей зовсім не б'ється, і я надягаю його собі на шию.

— Як тобі це? Добре на мені виглядає, правда? Пасує до хутра. Звичайно... — Спалах зеленого вогню, і я набуваю вигляду Реріті і її голосу. — ...тобі це дійсно вдається краще, ніж мені.

— Та годі тобі, — фиркає вона. — Ти дійсно думаєш, що мене занепокоїть те, що ти поцупила мою зовнішність?

— Хіба ж це для тебе не головне? Зовнішній вигляд? Мені свій легко змінити, але твій є трохи більш тривким. — Пальник злітає зі столу і летить до мене. Реріті всередині клітки кривиться, коли я запалюю його іскрою зі свого рогу. — Зміна зовнішності — моя нова спеціальність. Як, на твою думку, ти виглядатимеш зі спаленою половиною обличчя? Дізнаймося, чи може ти зламаєш Елемент для мене?

— Роби що завгодно, Твайлайт. Перетворюйся на що завгодно, спотворюй мене, якщо думаєш, що тільки це зможе змінити мою думку. Що б ти не робила, потворюю тут все одно будеш саме ти.

У мене в потилиці формується пульсуючий біль. Чому вона змушує мене робити це? Я підсовую запалений пальник ближче до неї, але останньої миті він обертається в моїй магії і дзенькає об пруть. Я кілька разів розгублено блимаю, і поправляю його, щоб спробувати знову. Та щоразу, наближаючись до клітки, він знову обертається і відмовляється потрапляти всередину.

— Як ти це робиш? — гарчу я на неї.

Реріті, здається, спантеличена так само, як і я.

— Я нічого не роблю. — Тоді її рот повільно викривляє неймовірно дратуюча посмішка. — Я знала, що ти блефуєш.

Не знаю, чому моя магія не працює як слід, але я можу швидко переконати її, що вона помиляється.

— Блефую? — питаю я, перебираючи складки здутого мішка у пошуках збереженого вмісту. Одним рухом я висмикую слизький труп Спайка, позбавлений крові, з розкритою грудною кліткою, і тримаю його перед її очима. — Це, по-твоєму, схоже на блеф? — Це миттєво справляє ефект на Реріті. Її рішучість зникає, і вона відвертається від мене, але я йду навколо клітки, змушуючи її дивитися. — Що сталося, Реріті? Засмучена, що хтось ще окрім тебе знайшов спосіб скористатися його серцем?

Коли вона розуміє, що я не дозволю їй відвернутися, вона глибоко вдихає і збирається з духом. Та тим не менш, дивлячись у його позбавлене життя обличчя, вона тремтить.

— О Спайку, що вона зробила з тобою?

— Мені були потрібні його частини. І він сам у цьому винний. Щоразу, як я знову прокидалася у петлі, він завжди казав одне й те саме. Завжди *знущався* з мене через чергову невдачу. — Я трушу тіло, і мені потрібні неабиякі зусилля, щоб не вдарити ним об стіну. — Знаєш що, Спайку? Здається, цього разу це спрацювало.

— Твайлайт, ти знаєш, що це не може бути правдою, — каже Реріті, доки я мовчки киплю. — Він не мене любив більше за всіх. А тебе. Звичайно, він був трохи закоханий у мене, але ти знаєш, що відданий він був саме тобі.

— Ніхто мене не любить, — вислизають з моїх вуст непрошені слова. Чого б мені таке казати? Багато поні мене люблять, я це знаю. Я мотаю головою, сподіваючись розчистити головний біль, який щохвилини загострюється. — Чому б нам не спитати у нього?

— У нього? Як ми можемо...

— Магія! — перериваю я. — Ось. Потримай це хвилинку. — Елемент Щедрості зникає з моєї шиї і з'являється у клітці біля неї. Сподіваюся, вона нічого не запідозрить, доки не стане занадто пізно. Я беру інший предмет, який Третій приніс зі сховища. — Знайомо виглядає? — питаю я, піднімаючи брошку з вогняним рубіном так, щоб Реріті її побачила. — З технічної точки зору, будь-який достатньо великий самоцвіт міг би спрацювати у якості фокусного, але цей здався мені найбільш доречним. Сподіваюся, ти не проти, якщо він трохи забрудниться в процесі. — Я направляю трохи темної магії крізь мій ріг, і по ньому починають танцювати маленькі чорні цяточки. Відповідна магія починає текти крізь ромбічний аметист спереду Елемента Щедрості, доки самоцвіт не починає світитися.

— Що ти робиш з моїм Елементом?

— Створюю резонанс частот!

Реріті блимає.

— Ем, чи не могли б ти мені пояснити, що саме це має означати?

Я трохи всміхаюся, і відкашлююся.

— Це просто елементарна фізика. Кожний твердий об'єкт має власну природну частоту, з якою він коливається, коли щось його б'є. Енергія на такій частоті передається більш ефективно. Закляття розширює цей принцип і дозволяє енергії потрібної частоти передаватися між двома об'єктами.

Вона хмуриє лоб.

— Боюся, я загубилася.

— По суті... — Я піднімаю Елемент Щедрості переднім копитом, якусь мить оцінюю його вагу, а тоді луплю Елементом по поверхні столу. По кімнаті розноситься різкий тріск, а потім тихе гудіння від самоцвіту в його центрі. — Слухай уважно, і ти почуєш. — Я беру вогняний рубін, відчуваючи, як його вібрації віддаються в моїх копитах попри всі мої спроби блокувати їх. Перекинувши його до іншого копита і трусячи першим, яке чомусь зацікавило, я притискаю його до клітки. Неприємний тон гуде по всій кімнаті, і я кривлюся.

— Прекрасно, — каже Реріті, трохи посміхаючись від цієї ноти.

— Жахливо. — Цей шум погіршує мій головний біль. Я передаю гривну крізь ґрати, і Реріті приймає її. Тепер другий крок.

— Ти знаєш, — кажу я тоном, який їй точно не вистачить дурості сприйняти за «недбалий», — якщо хочеш, я можу дати тобі можливість попроситися з ним.

Реріті підозріла, і це цілком зрозуміло. Вона звужує очі і пильно дивиться на мене, а я натягаю свою найневиннішу посмішку. Ікла, мабуть, цьому не сприяють.

— А, тепер все стало ясніше, — каже вона, і я ледве стримуюся, щоб не розсміятися, коли відчуваю хвилю зухвалою самовдоволення з її боку. Вона вважає, що *вона* зрозуміла мене? Не дочекаюся, коли вона зрозуміє, як помиляється. — Ти, напевне, сама маєш що сказати йому. Вибачення, наприклад?

Моя посмішка зникає.

— Ні. Я зробила те, що мала зробити. Це не було приємно, але я прийняла це рішення. Я приймала його знову і знову, і завжди однаково. Мені було потрібне зілля, тож він мусив померти. Ніяких вибачень.

— Він відбивався?

Мої очі широко розкриваються, і налітають спогади, тисячі різних моментів, коли я встромляла ножа під сотнями різних кутів, стаючи швидше і методичніше з досвідом.

— Ні, — шепочу я, — він просто... він навіть не встигав розсердитися на мене. Просто... в кінці він завжди був такий спантеличений. Спантеличений і трохи...

— Твайлайт, — м'яко каже Реріті, простягаючи копито крізь ґрати і кладучи його мені на спину. Мої ефемерні крила здригаються від дотику, але я не відступаю. — Це нормально, визнавати, що ти зробила неправильний вибір.

Я відсмикуюся від неї.

— Неправильний вибір? — питаю я. Я майже подумала, буквально на секунду, що вона дійсно зрозуміла. — *Неправильний вибір?* Я зробила *кожний* вибір! Тисячі тисяч виборів, що розходилися від тієї дурної точки перезапуску. Правильний вибір чи неправильний вибір, правильно чи не правильно, це неважливо. — Я згадую про свій план і знову підхоплюю вогняний рубін зі столу. Мій чорний, кривий ріг стає все темніше, в повітрі навколо мене збирається темна магія, і я

скеровую її у рубін. Коли самоцвіт у формі серця тремтить від власної внутрішньої темної люті, я засовую його Спайку в груди.

Некромантські чари, які я вплела у самоцвіт, реагують миттєво. Плоть та кістки починають знову зростатися на очах у Реріті, наляканої, але замороженої.

— Чому б мені не лишити вас на якийсь час наодинці? — питаю я і розвертаюся до робочого столу. Мій ріг спалахує, і тіло Спайка, що ще лагодиться, зникає і з'являється у клітці з Реріті. Я з удаваною безтурботністю починаю возитися з пробірками та вимірами без якоїсь конкретної системи. Що завгодно, аби тільки ріг світився.

Реріті нерішуче підсувається трохи ближче до тіла. Доки воно не смикається.

— Що ти зробила? — питає вона. Потім, після секундного вагання: — Спайк?

Спайк стогне. Другий рух значно більш визначений, його лапа тягнеться до чогось невидимого. Реріті робить обережний крок до нього і простягає копито, щоб торкнутися самого краєчка його гребеня.

Наступний стогін гучніший, і значно більш моторошний.

— Його синапси могли піддатися невеличкому некротичному розпаду, я не згадувала про це? Першими зникають вищі розумові функції. Але я впевнена, що у нього досі лишилися більшість його... примітивніших... інстинктів.

Очі Реріті стривожено розширюються, коли Спайк підводиться з порожнім виразом обличчя і молочно-білими напливами, що закрили весь колір його очей. Якусь мить він стоїть, потім втягує носом повітря навколо себе. Потім обертається до Реріті і дивиться на неї. Не з обожненням, а з голодом. А тоді робить один хиткий крок в її напрямку.

— Спайку, це я. Це Реріті, дороженький. Не роби нічого, про що шкодуватимеш.

— Повір мені, він знає, — кажу я їй через плече. — Я впевнена, що якби він досі був здатним на вище мислення, він був би радий знати, що його перший раз буде з кобилою, в яку він завжди був закоханий. Не мені, звичайно, коментувати, але я сподіваюся, що ти будеш *щедрою* коханкою.

— Ні! — кричить Реріті, наближаючись до межі абсолютної паніки, доки він підступає все ближче. — Спайку, припини це негайно!

— Якщо ти хочеш його зупинити, тобі доведеться зробити це самій. — Я знову повертаю свою увагу до клітки. — Безкоштовна порада з магії: знищення самоцвіту, який я використала для фокусування, припинить закляття реанімації. Звичайно, тобі нема чим розрізати його груди і вийняти самоцвіт, тому це не спра...

Пробірка, повна якогось розчину, розбивається об підлогу, коли моя магія переривається на мить, і наступні кілька секунд я можу лише залякло стояти, намагаючись, без особливого успіху, дихати. Навіть Спайк припиняє йти по клітці.

— Тому... це не варіант, — кажу я. Від цих слів не боляче. Спайк продовжує наближатися до Реріті, а вона притискається до ґрат, намагаючись віддалитися. — Але якщо б тільки у тебе був ще якийсь предмет, зачарований передавати енергію за допомогою частотного резонансу, ти могла б розбити його.

Нарешті до неї доходить. Не знаю, чи змогла б я сказати це ще ясніше. Вона розширеними очима дивиться на Елемент Щедрості, який тримає. Потім підводить погляд і люто дивиться на мене. Вона кидає гривну одночасно з тим, коли Спайк простягає лапу і хапає її за хвіст. Заплющивши очі, зі сльозами на щоках, вона опускає копито і розбиває самоцвіт.

Енергія виходить, проходить по Спайку, Реріті і по ґратах клітки. Сплеск просто оглушливий, але не настільки, щоб заглушити її крики.

Проходить десь хвилина, перш ніж магія припиняє з нього литися, але коли це відбувається, вона падає з таким самим порожнім поглядом, як і у Спайка.

Сам Спайк досі стоїть посередині клітки. Який чудовий асистент. Корисний до самої смерті, і навіть після неї. Світло мого рога згасає, і моя маленька маріонетка падає, бо її нитки перерізали.

— Зомбі-дракони. Трясця, повірити не можу, що вона на це купилася, — кажу я собі, тихо всміхаючись. Це останній з п'яти елементів, їх влада терору нарешті закінчилася. Я розвертаюся до свого робочого місця і починаю мугикати якусь веселу мелодію. Тепер, коли ця гора спала з моїх плечей, мені треба зосередитися на..

— Що ж, це не спрацювало.

Я різко розвертаюся назад. Це було схоже на Спайка, але ж це неможливо. Він мертвий.

— Хто тут? Хто це сказав? Другий, Третій, якщо це був один з вас, я... — Я зупиняюся, коли розумію, що тут більше нікого немає. Колективний розум рою підказує, що мої асистенти на іншому боці коридору в зовсім іншій кімнаті, а Спайк і Реріті нерухомо лежать у клітці, де я їх і кинула. Мабуть, примарилося...

— Що ж, це не спрацювало.

— Заткнися! — кричу я. Тепер я впевнена, що чула це. Голос ішов з клітки, і це точно був його голос. Я кілька разів глибоко вдихаю, намагаючись сповільнити ошаліле серцебиття. Це якийсь трюк. Хтось із закляттям черевомовлення, або... або... абощо. Коли відкинеш неможливе, тоді те, що залишиться, мусить бути...

— Що ж, це не спрацювало.

— *Я сказала, заткнися! Припини це казати! Припини!* — Я магією піднімаю труп Спайка з підлоги і притягую його до ґрат, прямо

перед моїм обличчям. Десь в аурі має бути підказка, натяк на те, хто так з мене знущається, але я не бачу ніяких...

— Що ж, це не спрацювало.

Просто з його рота, хоча його губи не ворухнуться, і щелепа висить на місці.

— Припини казати це, Спайку. Цього разу це спрацювало. Спрацювало. Воно спрацювало.

— Що ж, це не спрацювало.

Я кричу. Втративши над собою контроль, я огортаю своїм полем його хвіст і змахую магією догори, його голова йде донизу, доки не врізається у підлогу. Іхор і мозкові тканини заляпують все хутро Реріті, коли його череп розколюється з огидним хрускотом. Я дивлюся на цей безлад. Я дійсно не хотіла це роботи, але якщо це був єдиний спосіб припинити цей голос, тоді воно було варте...

— Що ж, це не спрацювало.

Цього разу я не припиняю махати, доки не лишається нічого, окрім закривавленої купи м'яса.

Тиша, благословенна тиша опускається на лабораторію. Я йду геть від клітки, подумки відправляючи Другому та Третьому команду щось зробити з цим безладом. Ось тобі і вся алхімічна цінність решти його тіла. Можливо, я зможу вибрати щось пізніше, але поки що я можу спробувати дещо інше. Інше джерело потенційно важливих частин.

Частин алікорна.

Я входжу до імпровізованого моргу за дерев'яними дверима, на яких вирізана вишукана позолочена цифра 6 — релікт з замкових бараків королівської гвардії, її попереднього місця використання — і

проходжу повз баки з рештками невдалих носіїв деяких моїх минулих створінь. У них для мене немає нових відповідей, але, можливо, я могла б знайти деякі в єдиному тілі, дослідження якого весь цей час відкладала. Останній бак у кінці ряду виділяється, він більший за інші. Він має бути більшим, оскільки поні в ньому крупніша за більшість.

Я нахиляю бак над решітчастою підлогою, і рідина витікає з нього. Труп Селестії, що став брудно-помаранчевим від перебування у зберігаючій рідині, волого хлюпається на підлогу. Дивлячись на неї, я розумію, що суміш спрацювала добре, майже ідеально. Тіло взагалі було не в кращому стані, коли Кризаліс з ним закінчила. По її лівому боку йдуть глибокі опіки, крило повністю відірване. До того ж, половина обличчя обпалена і викривлена настільки, що її важко впізнати. Я дивлюся на неї і влаштовую їй коротку хвилину мовчання, потім піднімаю тіло на стіл для розтинів, складаючи її так, щоб мати доступ до її непошкодженого боку. Саме тоді я розумію, що лишила інструменти на каталці біля входу, і починаю повертатися за ними.

— Твайлайт.

Я миттєво завмираю. Я занадто добре знаю цей голос, хоч і ніколи більше не очікувала його почути. Це просто неможливо.

— Твайлайт, дивися на мене, коли я з тобою розмовляю. — Я повільно обертаюся до столу. Селестія сидить прямо, зламаний кінець її рога ледве не шкребе стелю. Вона якусь мить пильно дивиться на мене одним вцілілим оком, доки я намагаюся досягнути цю сцену. — Я дуже в тобі розчарована.

— Принцесо? — спромагаюся пискнути я. — Ви справжні? Мені це мариться?

— Відповіді на ці питання — так, і ні. Хоч і не обов'язково у цьому порядку. — Натяк на грайливу посмішку, яку я так добре пам'ятаю, виникає у куточку її рота, але так само швидко зникає, лишаючи її настільки похмурою, якою я її ще ніколи не бачила. — Важливіше інше, невже ти дійсно думаєш, що така поведінка є

прийнятною? Що я б схвалила такий курс дій? Ти дурна, заблудла маленька кобилка.

Я відхитуюся від неї, раптово починаючи виправдовуватися:

— Петля... У мене не було вибору.

Селестія на це не ведеться.

— Ти була єдиною, у кого був вибір. Але я ніколи не думала, що ти обереш це. Я вважала, що навіть тобі за цей час дістане розуму знайти вірне рішення.

Мій недовірливий погляд анітрохи не пом'якшує різкість в її погляді.

— Це іспит?

Вона фиркає.

— Все було іспитом, Твайлайт. Кожна розмова, що ми колись мали, кожна гра, в яку ми колись грали, кожний урок, який ти намагалася зрозуміти. Я спостерігала за тобою, судила кожний твій рух і каталогізувала всі недоліки придуманих тобою способів. Всі тисячі помилок і невдач. Я не забула жодної з них. Але ця явно перевершує всі інші.

— Але... але... Ви завжди називали мене своєю найбільш вірною ученицею.

Вона піднімає брови.

— Ти моя *єдина* учениця. Невже в глибині душі ти не усвідомлювала, що не була достатньо хорошою? Ох, це ще більш жалюгідно.

— Все це не моя провина. Я мала бути сильнішою, тому я зробила себе такою. Щойно повстання зникне...

— Яке повстання? — питає вона.

— Поні, які не хочуть, щоб я була королевою. Їх більше, ніж я очікувала, але я впевнена, що вони скоро закінчатся.

Селестія відповідає не одразу. Натомість вона злізає зі столу і підходить до мене, шматки рваної шкіри відлущуються з її боку. Невже вона завжди отак височіла наді мною?

— Гаразд, я поясню тобі. Спочатку з тобою боролися кілька поні, але ти перебила їх достатньо легко. Не лишилося з ким битися. Не лишилося кого винуватити. Але ж ти не могла так просто це лишити, правда? Ти мала хоч раз прийняти на себе відповідальність. Але ти мала купу дронів, які могли виглядати так, як тобі забажається. Частина тебе настільки звикла битися з чудовиськами, що вже не могла зупинитися. Єдине повстання лишилося тут. — Вона простягає копито і торкається моєї голови, і той жахливий біль повертається. Я миттєво згадую страти, які бачила минулого тижня, от тільки ешафот чорно-зелений від трупів зламаних дронів. Це було зовсім не так. Це були поні-зрадники. Кров була червоною, а не зеленою. Чому я згадую це неправильно?

— Припиніть це. Припиніть казати мені неправду, — бурмочу я, дивлячись куди завгодно, аби тільки не на неї.

— Я лише кажу тобі те, що ти вже знаєш, я просто більше не намагаюся підсолодити це для тебе, — відповідає вона. — Ти завжди знала, що насправді не варта того часу, що я вклала у твоє навчання. Ти просто прикидалася і намагалася запевнити себе, що я не помічу. Я надала тобі всі можливі переваги, хоча ти весь цей час знала, що це для тебе марно.

— Будь ласка, припиніть. — Я затуляю голову і намагаюся ізолюватися від її голосу, але тепер мені здається, що він немов іде зсередини моєї голови.

— Ти анітрохи не змінилася з того дня, як я тебе зустріла. Ти досі налякана маленька кобилка, яка не може скласти іспит без сторонньої

допомоги. Звичайно ж Елементи не прийняли тебе. Ти брехлива, жорстока, егоїстична...

— Пробачте. Мені дуже прикро, принцесо, я буду краще. Я старатимуся сильніше. Будь ласка, припиніть, — лопочу я повз копита.

Вона не припиняє.

— ...бездушна, підступна маленька нікчема. Треба мені було лишити тебе без друзів. Ти явно не заслуговуєш на дружбу, і анітрохи її не розумієш.

Це вже занадто. Я розвертаюся і біжу до відкритих дверей. Але як би швидко я не бігла, двері не стають анітрохи ближче. І весь час я чую, як принцеса кричить на мене десь ззаду, кидає мені образливі звинувачення, які ще більш болючі через те, що в глибині душі я знаю, що вони правдиві. Я міцно заплющую очі, наосліп телепортуюся вперед, і падаю у коридор підвалу. Витративши мить на те, щоб віддихатися, я дивлюся на порожню ділянку стіни за своєю спиною. Там немає дверей. Ні, просто порожня ділянка стіни, відхилення серед регулярного розташування дверей. Не знаю, чому архітектор, який планував це місце, перескочив від дверей номер 5 одразу до дверей номер 7. Можливо, через якісь дурні, ірраціональні забобони, але, якою б не була причина, там, де можна було б очікувати побачити двері з номером 6, знаходиться просто невиразна кам'яна стіна. Там немає ніяких дверей, і за цими дверима точно немає ніякої кімнати, а оскільки там немає кімнати, було б безглуздо вірити, що може бути щось, через що варто хвилюватися, у кімнаті, якої немає, за дверима, яких не існує.

Я трушу головою, отямлюючись від цього дурного маленького потягу думок. Я спустилася сюди... з якоїсь важливої справи, але тепер не можу пригадати, з якої. Що ж, я впевнена, що пригадаю пізніше, якщо вона дійсно була важливою. А поки що візьмемося до інших справ. Непереможна армія чейнджлінгів сама не розмножиться.

Я йду геть від голої стіни, і, йдучи, чую скрип іржавих петель, коли двері десь за мною зачиняються.

Ламаючи моє серце

Я задоволено зітхаю, коли рідина, яку я помішую у баку перед собою, перетворюється з рожевої на жовту. Не можу сказати, що я вражена тим, що знайшла рішення моєї невеличкої проблеми; рішення — це моя *робота*, врешті решт, але від цього можливість викреслити зі списку моїх задач ще один пункт не стає менш приємною. Потім звучить легенький сплеск, і поверхня матової, схожої на сироп рідини йде брижами, коли щось, що і є метою зусиль останніх кількох тижнів, ворухиться. За мить поверхня знову вирівнюється. Ще так багато треба зробити.

— О-о-о, тобі це подобається, чи не так, маленький? — воркочу я до рідини. Я знаю, що в цьому нема сенсу, оскільки життя, яке я вирощую, ще не розвинулося настільки, щоб мати вуха або взагалі якісь органи почуттів. Але для майбутньої матері цілком природно бажати говорити зі своєю дитиною.

Гадаю, в якомусь сенсі я є матір'ю для всіх чейнджлінгів рою, особливо для тих, кого вивела особисто. Зараз у мене працюють три інкубатори, до краю повні найбільш чарівними маленькими дрончиками, яких вам доводилося бачити. Але цей проект особливий. Кожні батьки мають свого пестунчика, навіть якщо кажуть, що це не так (у нашому домі пестункою була я; ігноруйте Шайнінг Армора, якщо він заперечуватиме), і мені дуже кортить побачити, що з нього виросте. Я поєднала стільки різних видів і сил у його мішаному тілі, що навіть я не можу бути цілком упевнена, яким воно буде, але єдине, що я знаю напевне, так це те, що воно буде дуже-дуже могутнім і дуже-дуже небезпечним. Я засовую передню ногу у рідину переді мною і мацаю, доки не намацую його, вже відчуваючи м'язи, що посмикуються під його твердою, непробивною шкірою, немов сталеві канати.

Воно впізнає мій дотик, тягнеться до мене розумом і тим, що у нього можна вважати душею. Маленький паросток плоті зміїться вгору

і пролазить в одну з дірок у моїй нозі, ледве не викликаючи у мене приступ хіхікання. Вони ростуть так швидко, власне кажучи, мій маленький приятель збільшився у розмірах майже вдвічі буквально за останні кілька днів. Поживних речовин з хімікатів, які я додавала в бак, надовго не вистачить, пора переселяти мого малюка до нового оточення, щоб викликати наступну стадію його розвитку. На щастя, я вже придумала для цього чудове місце.

Луна останнім часом була холодною, з того самого дня, коли хтось вдерся до нашої спальні і намагався вбити її. Гадаю, це не дивно, і я ненавиджу себе за те, що піддала її небезпеці, хоч і продовжую казати собі, що це насправді не моя провина. Поні, що зробили б таке, мали бути найгіршими чудовиськами, що заслуговують лише на повільну, болісну, агонічну смерть, коли я буду живцем здирати з них шкіру. Втім, їй потрібне щось, що поверне їй надію і знову запалить ту дивовижну іскру, в яку я колись і закохалася.

Нова дитина — це саме те, що треба.

Я завжди була схильна робити кілька справ одночасно, тому ідея вбити двох зайців одним пострілом, а потім ще й забити кольбою імперію до повної покори, звичайно, приваблює мене. Для цього я беру велику скляну банку з іншого кінця кімнати і опускаю її в бак. Я відчуваю, як моя маленька біозброя прослизає всередину, а решту заповнює оточуюча рідина. Це збереже його, доки я буду його переносити.

Я дуже обережно несу цінний вантаж по коридорах, не відриваючи очей від аморфного силуету всередині, який ворухиться і совається, бо звук мати більше вільного простору. Краще йому звикати до цього, оскільки наступні шість тижнів свого метаморфозу воно житиме у ще більш тісному місці. Принаймні, рости там йому буде м'якше і тепліше, ніж у скляній банці. З моєю методичністю шлях до нашої полагодженої і відновленої спальні займає трохи більше, ніж завжди. Я перетворила свою гардеробну комору на зручний анатомічний театр, настав час скористатися нею.

— Луно? Ти не спиш?

Очі Луни відкриті, але запалі і порожні, і в них немає жодних ознак життя або впізнавання. Бачите? Холодна.

— Пора, люба. Настав час зробити те, про що ми говорили минулої ночі. — Ну, говорила я, а вона здебільшого слухала, але це лише показує, наскільки ми близькі. Слова б лише заважали. — Хочеш побачити його, перш ніж ми почнемо? — Я опускаю банку біля її обличчя, і вона нахиляється вперед, намагаючись роздивитися істоту всередині.

Потім вона різко відсахується, коли щупальце вдаряє по склу і прилипає до нього. Тепер ми добре бачимо його нижню частину, вкриту блідими присосками, і в кожному кільці п'ять маленьких кігтиків, що шкрябають скло, шукаючи, за що вхопитися. Кожне стискання лишає по собі маленькі борозенки та подряпини, але кігтикам нема у що зануритися. Поки що. Очі Луни розширюються і розфокусовуються, її дихання тривожно прискорюється, доки я повертаю банку на стіл. Так мило, що вони вже зближуються! Скоро вони будуть нерозлучні. Вона благально дивиться на мене, і хоча її губи ворухнуться, та жодних слів з них не виходить.

— Прикро, що мені довелося так довго тримати його назовні, щоб воно виросло, інакше процес введення міг би бути *значно* більш цікавим, — кажу я, і, дражнячи, підморгую їй. Стільки щупалець; дійсно втрачена можливість, та що вже тепер. Я проводжу копитом по її підтягнутому животу, хоч і досі вкритому шрамами, свідченнями всіх її попередніх травм. Я збираюся додати ще трохи. — Я введу тобі анестетик, потім зроблю початковий надріз... хмм... мабуть, тут. — Я проводжу копитом від її грудини до пупка, потім імпульсивно опускаю обличчя до її вим'ячка і роблю доріжку поцілунків до того місця, звідки почала. Мені не терпиться вселити в неї нашу дитину. Щоб лежати поряд з її роздутим черевом і відчувати, як воно ворухнеться в ній. Я знаю, що вона схвильована цим не менше за мене. — Це, по суті, буде Кемарів розтин навпаки. Потім буде трохи боліти, і тобі доведеться бути у ліжку трохи довше, ніж ми говорили, але інших ускладнень бути не повинно. Скоріш за все. Тепер мені краще піти помитися. Не варто змушувати тебе чекати, га?

Я йду від неї бадьорими кроками до стерильної умивальні. І хоча як майбутня мама, так і дитина, мають бути надзвичайно стійкими до хвороб, не варто піддавати їх ризику інфекції або сепсису. Вагітність буде дуже вимогливою для Луни, і її природних захисних механізмів може бути недостатньо. Я дивлюся на свої копита і намагаюся ретельно намити антибактеріальним милом кожний куточок, кожную дірочку, а потім промити їх опікаюче-гарячою водою. Коли я вирішую, що впоралася з цим достатньо добре, я підводжу погляд, щоб глянути на себе у дзеркалі вперше, відколи я увійшла сюди.

Мене там немає.

Кімната за мною є, і я обертаюся, щоб упевнитися, що я не заглядаю у зовсім іншу кімнату. Я стягую рушник з гачка за мною, і коли обертаюся, дзеркало відображує цього рушника там, де він упав. Але жодних ознак мене. Це, м'яко кажучи, трохи нервує. Невже дзеркало якимось зачароване? Такі чари здаються дурними для дзеркала в умивальні, і я їх тут точно не накладала. Розгубленість перетворюється на зацікавленість, бо тепер я отримала нову загадку, яку маю розгадати. Дзеркало, яке не відображає живих істот? Чи лише мене? Це вимагає експерименту!

Я тягнуся своїми відчуттями чейнджлінга, знаходжу найближчого дрона і, доклавши невеличкі зусилля, телепортую його в кімнату до себе. Збентежений дрон також відбивається у дзеркалі, отже, це відхилення, здається, впливає лише на мене. Дивно. Може, це якимось пов'язане з моїм виглядом? Я віддаю дрону мовчазний наказ, і він перетворюється на мене. Точніше, на маленьку єдиноріжку, якою я колись була. Я вже давно не використовувала цю форму, і навіть від того, що я бачу її, у мене по шкірі мурашки йдуть. Дрон-Твайлайт спирається передніми копитами на раковину біля мене, і відображення дивиться на нього. Дрон обертається до мене з нерозуміючим поглядом, а у дзеркалі Твайлайт дивиться на порожнє місце.

Я зітхаю і заплющую очі. У мене зараз нема на це часу, і моя голова знову починає боліти. Я відпускаю дрона і чую, як він виходить з кімнати за мною. Знову лишившись наодинці з моїми думками, я тримаю очі заплющеними ще кілька секунд, намагаючись змусити біль

відступити, перш ніж починаю почуватися достатньо добре, щоб розплющити їх.

Коли я роблю це, відображення дрона досі дивиться на мене з дзеркала.

У мене відпадає щелепа, і я нерішуче відступаю на крок. Це змушує мене у дзеркалі нахилитися вперед, пильно дивлячись на мене, з її рога злітають фіолетові іскри. Вона кричить, сварить мене, навіть гупає копитом по краю раковини для підсилення, але жодного звуку не проходить крізь дзеркало на мій бік.

— Я. Тебе. Не. Чую, — кажу я, підкреслюючи кожне слово, сподіваючись, що вона зможе прочитати по моїх губах.

Не знаю, чує вона мою відповідь чи ні, але це її ще більш засмучує. Тепер вона ходить по іншій кімнаті з боку в бік, її рот лопоче з неймовірною швидкістю, а її магія посилюється. Коли я просто нахиляю голову набік і дивлюся на неї, не розуміючи, чого вона хоче, вона беззвучно кричить і тупає по підлозі. Якусь мить вона дивиться на мене лютими, налитими кров'ю очима, а тоді нахиляє голову і біжить в атаку на дзеркало.

Удар чогось об скло з іншого боку стає першим звуком, який я чую, відколи закрила воду.

— Не підходь! — кричу я. Вона не може пройти. Я не можу її випустити. Вона має залишитися там, де я не можу її чути. Я не можу її чути. Я *не* можу її чути. Моє відбиття хитко відступає назад, трохи ошелешене від удару, і моя увага чіпляється за маленьку тріщинку, що розійшлася звідти, де вона вдарила. Вона опускає голову для наступної атаки, і я якось розумію, що цього разу бар'єр точно не витримає і все налетить на мене і воно не може я не можу допустити я не допущу припини припини не підходь *не підходь НЕ ПІДХОДЬ!*

Не маючи інших варіантів, я висмикую металевий кран зі стіни. Фонтан води виривається з обох боків дзеркала, просочуючи мене і

мого двійника-єдиноріжку. Коли вона знову підводить погляд на мене, вода тече по її обличчю, і від цього здається, що вона плаче.

Вона вагається, та мені більшого й не треба. Я хапаю магією шматок металевої труби і б'ю нею по склу. Дзеркало розбивається, відкриваючи правду: на іншому боці немає нічого, окрім тьмяного сірого каменя. Ніякого іншого світу. Ніякої іншої мене. Я полегшено видихаю, тепер все знову під контролем. Я швидко підраховую у думках, і у мене виходить 20 440 петель невдач, по три години на кожну. На щастя, я розплатилася заздалегідь, та ще й з відсотками.

Вимкнувши воду вентилям під раковиною, я якомога краще витираю своє обличчя і тіло. Просто моя уява викидає коники, нічого більше. Немає жодної причини відкладати серйозну операцію через таку дрібницю, правда? Просто треба опанувати себе, і все вийде добре. Я повертаюся до спальні і одразу ж впадаю у паніку, коли бачу, що банка з моєю особливою дитиною хитається на самому краєчку столу, на якому я її лишила. Луна у ліжку напружує всі рештки магії, що у неї лишилися, і банка проходить точку неповернення.

Я підхоплюю її у кількох дюймах від підлоги своїм магічним полем.

— Луно! — сварю я її. — Люба, я знаю, що ти хочеш тримати нашу нову дитину якомога ближче, але ти маєш бути обережнішою! Ти зараз слабкіша, ніж тобі здається. — Відвернувши катастрофу, я спмагаюся трохи заспокоїтися. Вона, здається, теж, бо обм'якає, і я переношу її на каталку, а тоді вивожу з її маленького прив'язного кола. Невже це вона вперше покидає його з часу, коли я його створила? Вона морщиться, коли ми в'їжджаємо до іншої кімнати, яскраве світло світить просто їй в обличчя. Всі мої інструменти підготовані і чекають на мене, сяючий срібний скальпель лежить у лотку неподалік. — На добраніч, кохана, — шепочу я їй на вухо, а тоді кусаю у шию і вводжу суміш речовин, які не дозволять їй відчувати це, або принаймні пригадати, коли вона прокинеться. Її очі закриваються, а з двох маленьких дірочок від моїх ікл точиться кров. Я збираю кілька крапель собі на копито, потім обережно відкриваю кришку моєї банки і дозволяю їм стекти всередину. Спочатку нічого не відбувається, кров

просто розчиняється, роблячи вміст банки трохи темнішим. Потім він починає булькати і вирувати, коли істота всередині пробує те, що я додала, і бажає ще.

Я магією піднімаю бездоганно відточений скальпель і роблю початковий надріз на животі Луни. Вона стогне, але отрута тримається, і вазоконстриктори, які я додала, не дозволяють їй втратити занадто багато крові. Я обережно розділяю шари тканин та м'язів, один за одним, доки не добираюся до її найглибшої частини, її матки, і розрізаю її. Одне зі щупалець моєї дитини висунулося з банки і мацає бік Луни, допитливе і готове до досліджень. Закладаюся, це у нього від мене. Я обережно піднімаю його копитами і скеровую всередину його нової мами. Коли воно знаходить місце свого призначення, інстинкти роблять свою справу, і воно чіпляється за її внутрішні стінки. Торкнувшись, воно ще трьома щупальцями чіпляється за край банки. Слизька рідина виливається на підлогу, коли воно підтягує себе вгору, центр його тіла піднімається з мутних глибин.

Я посміхаюся. Моє маля таке гарне.

Операція вдалася бездоганно. І я лишаю Луну, тепер роздуту новим життям, що розвивається в ній, спати, доки дія анестетиків не мине, а сама йду до тронної кімнати. Здається, мені доведеться планувати вторгнення і свято на честь майбутньої дитини! Цілий контингент дронів юрмиться у великій залі, де мій порожній трон чекає на мене. Я роблю крок до нього. Все ідеально.

Ще один крок, ледве не гарцюючи.

Ну, *майже* ідеально. Та пригода з дзеркалом досі мене непокоїть. Вся та зловна, жахлива брехня, яку сказала інша Твайлайт. Та, яку я не чула. Я досі не чую її знову і знову на околиця мого розуму.

Ще один крок, не такий енергійний, як попередній.

Ну дійсно, ідеальних королівств не буває. Я досі багато чим можу пишатися. Хотілося б мені, щоб мої батьки могли це побачити, але їх більше немає. Принаймні я знищила тих поні, які це з ними зробили, я вже кілька тижнів не бачила жодних ознак повстання. Вони теж мертві. Всі мертві.

Трон все ближче, але мої копита важчають.

Принаймні мої подруги не мертві. Звичайно, вони не в кращій формі після того... того, як я... Тобто, це ж Елементи нашкодили їм, але лише тому, що... тому, що я...

Я немов іду по стегна у багнюці, але спромагаюся зробити наступний крок.

Принаймні Кейденс та Шайнінг Армор, здається, в порядку. Тому що уникали мене. Тому що все, чого я торкаюся, стає перекрученим і мертвим. Це все та дурна часова петля. Це часова петля винна у тому, що я збираюся вторгнутися в їхнє місто і перебити їхніх громадян, змушуючи їх дивитися. Це не надмірність. Вони вчинили *дійсно погано* зі мною!

Я дісталася до низу сходів, що ведуть до помосту. Лишилося всього чотири сходинки, кожна буквально по кілька дюймів. Та вони немов скелі у мілью заввишки.

Принаймні у мене завжди буде Луна. Доки я маю її кохання, я можу йти далі. Доки вона обіймає мене і цілує мене і кохається зі мною навіть якщо вона каже «ні» спочатку вона зажди каже ні але потім я беру її коли вона цього не хоче о ні о ні о будь ласка ні я не гвалтівниця я не гвалтую її вона хоче вона не хоче цього вона ніколи не хоче цього вона ніколи не хотіла мене а я гвалтувала кобилу яку я кохаю знову і знову і знову і я не можу бути гвалтівницею хороші поні не гвалтівники але я гвалтівниця отже це означає ні це означає *НІ* це означає...

— **НІ!** — волаю я. Коли це я впала? Я не пам'ятаю, щоб падала, але я лежу на підлозі, а на мене одна за одною накочують хвилі вини та

сорому. Все, що казала Твайлайт у дзеркалі. Вона була права. Я знаю, що вона була права. Я завжди знала, що вона права. Я не можу. Я не можу зробити це сама, але всі, кого я колись любила, зникли. Будь ласка, не зникайте. Будь ласка, поверніться.

Краєм ока я помічаю спалах зеленого світла. Я дивлюся туди, і мої очі розширюються.

— Мамо? Тату?

— Твайлайт! — Моя матір підбігає до мене і кидається мені на шию, обіймаючи сильно, як ніколи, батько йде трохи за нею

— Але ж... Але ж ви обоє загинули. Хіба ні?

— Ха! Ти думала, що ми дозволимо невеличкій пожежі забрати нас у нашої улюбленої маленької кобилки? — питає мій батько. — І не сподівайся.

— Але... — затинаюся я, — але де ж ви були?

Вони дивляться одне на одного.

— Після нападу у нас була амнезія. Ми тільки-но одужали.

Отакої! Це дивовижно! І цілком правдоподібно!

— Я так за вами сумувала. Я думаю... я думаю, деякі речі, що я зробила...

— Не хвилюйся через це, Твайлайт, — каже мама, — тобі тепер доводиться дбати про рій. Ти маєш робити все потрібне, щоб вони були здоровими. Це важливіше за все.

Я наморщую лоба. Щось не так, але я ніяк не можу зрозуміти, що саме. Потім моя матір кладе мою голову собі на коліна, і я припиняю про це думати. Ще один спалах зеленого привертає мою увагу.

— Дівчата?

На місці спалаху, щасливі і здорові, як того дня, коли ми вперше зустрілися, стоять п'ятеро моїх найкращих подруг. Вони підбігають до мене, і я зустрічаю їх великими обіймами.

— Неслабо ж ці Елементи вдарили, га? — каже Рейнбоу Деш. — Я проспала довше, ніж коли випила цілу бочку особливого сидру з резервів ЕйДжей.

— Ага, мене теж! — каже Пінкі. — Власне, я думаю, що випадково досягла просвітління у тій безпочуттєвій кімнаті! Але я забула, чому навчилася, тож тепер у мене знову протемніння.

— Отже... ви всі на мене не сердитесь? Після того, що я з вами зробила? Ви мене пробачаєте?

— Ох, Твайлайт, — каже Флаттершай, притискаючись до мене щокую, — нема за що пробачати. Ти мала знищити Елементи, і для цього тобі були потрібні ми. Наш біль не має значення, головне, щоб ти досягла своєї мети і допомогла чейнджлінгам процвітати. Ти хороша королева.

— Хороша... королева, — повторюю я з напівприкритими очима. Я могла б купатися у цьому відчутті днями. Місяцями. Вічно.

— І ще краща учениця, — каже новий голос. Мої очі різко розплющуються від цього звуку, і я бачу принцесу Селестію в усій її сяючій красі. — Ти пройшла іспит. Чудовий результат.

Я навіть не задаюся питанням про її присутність. Це Селестія, її шляхи завжди були несповідимі. Важливо те, що вона знову мною пишається.

— О небеса, — вигукує Реріті, обертаючись до дверей. — Принцеса Луна, ви вагітні? Я просто зобов'язана створити для вас новий одяг.

Хоч як мені не хочеться рухатися, я піднімаю голову і бачу, як до зали входить принцеса Луна. Вона сяє здоровою радістю майбутньої

матері і посміхається, але крижаний кинджал провини встромляється мені у груди.

— Луно. Луно, мені так прикро за те, що я зробила. Мені так прикро, що я...

Вона піднімає копито, перериваючи мене.

— Ти нічого не зробила. Я насолоджувалася кожною секундою з тобою, що б я не казала. І поглянь на мене тепер. — Вона сідає у кількох кроках від мене і погладжує свій великий живіт. — Хіба може існувати більший доказ нашого кохання? Я хочу не просто народити тобі дитину, Твайлайт. Я хочу народити тобі цілий виводок.

— Ти... дійсно хочеш? — питаю я. Це збентежує, але збентеження викликає біль, тому я припиняю це.

— Я хочу народити *тисячі* твоїх дітей. Заради слави Кантерлотського Вулика. — Вона проводить копитом по моїй гриві, і я посміхаюся.

— Звичайно, Луно. Як забажаєш. Я так тебе кохаю. Я не припинятиму робити для тебе дітей, якщо це зробить тебе щасливою.

— Саме так, — відповідає вона, і цілує мене у лоб. Все добре. Все правильно.

Я кидаю погляд на вхід до тронної зали. Та інша Твайлайт, Твайлайт із дзеркала, стоїть там і дивиться на нас. Її нижня губа тремтить, а очі тривожно розширені.

— Ми зробили це, Твайлайт, — шепочу я. Хоч вона так далеко, я знаю, що вона мене чує. — Ми врятували їх усіх. Ми це зробили.

На цих словах маленька єдиноріжка розвертається і вибігає. Біжить по коридору, геть з очей, геть з думок.

— Ти щось сказала, рідненька? — спантеличено питає Еплджек. Вона її не бачила?

— О, просто сама з собою розмовляю, — відповідаю я. Я лежу з дев'ятьма поні, яких люблю більш за все у світі. Хотілося б, щоб ця інша Твайлайт просто дозволила мені пояснити, чому все добре. Чому все правильно. Нарешті мої очі широко відкриваються. — Це потребує звіту про дружбу!

Мої подруги і родина відступають, а біля мене з'являються перо та сувій. Я відкашлююся, і перо миттєво починає писати.

— Люба принцесо Селестіє, — починаю я, посміхаючись своїй наставниці. — Сьогодні я дізналася, що справжній друг — це поні, який допоможе зробити тобі те, що необхідно, за будь-яку ціну. Навіть коли це спричиняє біль комусь іншому, навіть коли це спричиняє біль їм, хороший друг — це поні, який розуміє, що мета виправдовує засоби. Це такий поні, що радий на жертви заради тебе, коли ти про це попросиш. Такий, у покірності якого можна не сумніватися. Мені пощастило мати таких друзів. Власне, тепер, коли я контролюю рій, у мене їх тисячі. А скоро буде значно більше. Ваша вірна учениця, Твайлайт Спаркл.

Задоволена тим, що ми всі засвоїли з цього корисний урок, я піднімаю сувій, щоб перечитати, що там написано.

Люба принцесо Селестіє,

*Допоможіть мені допоможіть мені допоможіть мені
допоможіть мені зупиніть мене допоможіть мені допоможіть мені
допоможіть мені вбийте мене допоможіть мені допоможіть мені
допоможіть мені зупиніть це покінчіть зі мною покінчіть зі мною
навічно допоможіть мені допоможіть мені допоможіть мені
зупиніть біль допоможіть мені зупиніть страждання допоможіть
мені допоможіть мені допоможіть мені я ніколи цього не хотіла
допоможіть мені допоможіть мені допоможіть*

Мені так шкода,

Твайлайт Спаркл.

Я дуже довго дивлюся на лист.

Потім рву його на шматки. Інші косо дивляться на мене.

— Неправильно написала «покірність». Потім перепишу. Зараз нам треба...

І тут відбувається щось, що відсікає все інше. Щось неподалік. Мій ріг гуде, коли простір і час зморщуються і викривляються навколо нас, магія йде брижами по всьому замку. Я тягнуся своїми почуттями і знаходжу епіцентр у бібліотеці. Я дивлюся очима найближчого дрона, і...

Ось вона де, та інша Твайлайт! І з нею навіть друг. Я наказую, щоб їх привели до мене на аудієнцію.

Я впевнена, що нам буде про що поговорити.

Ламаючи мою душу

Я дивлюся на двері сховища, які досі замкнені, і вперше розумію.

Непереборна хвиля магічної сили рветься крізь стіни, коли закляття іншої Твайлайт і Стар Свірла запускається, і я відчуваю, ніби воно відриває і від мене щось невідчутне. Я охаю і падаю навколішки, міцно заплющуючи очі, коли пелену, якою я їх огорнула, зриває геть.

Нарешті. Нарешті це майже скінчилося.

— Дякую! — гукаю я до неї, сподіваючись, що вона почує мене. — Дякую, дякую, дя... — Я зупиняюся. Я відчуваю, ніби стала бачити речі ясніше, так ясно, як давно вже не бачила. Я з жахливою, дивовижною ясністю переглядаю свіжим оком все, що я зробила з поні, яку нібито кохала. Я повірити не можу, що я збиралася зробити. Я намагалася вирвати у неї її розум, катувати і вбити її, коли вона весь цей час самою своєю присутністю давала мені те, чого у мене так давно не було, і чого я не заслуговувала мати ще довше: Надію. Справжню, щирю надію. Я маю скористатися цією миттю просвітління, перш ніж мій розум знову порине у міязми облудного божевілля, яке отруювало мене.

Я повільно йду коридорами до балкона, з якого відкривається огляд на місто. Воно знищене. Я взяла щось прекрасне і, отримавши шанс переробити його за власною подобою, саме це і зробила. Не дивно, що воно стало руїнами, порожньою оболонкою самого себе; це ідеальне відображення його королеви. Я заплющую очі і намагаюся заплакати, але сльози не йдуть. Це несправедливо. Я знову перетворююся на єдиноріжку, якою колись була, сподіваючись, що це просто якась особливість фізіології чейнджлінгів, але все одно нічого не виходить. Ну і як же мені довести, що мені дійсно шкода?

Я гукаю рій і віддаю їм один простий, останній наказ: «Вгору». Вони припиняють все, що робили, і злітають, здіймаючись все вище й

вище в небо у мене на очах. Вони коритимуться мені стільки, скільки зможуть, будуть підніматися, доки м'язи, крила або легені не зможуть більше витримувати. Можливо, якщо їм пощастить, кілька найсильніших якимось чином піднімуться достатньо високо, щоб побачити те, що щойно побачила я, хоч і не зможуть цілком зрозуміти. Навіть я не розумію повністю, але, принаймні, я розумію достатньо, щоб збагнути, наскільки мало я знаю.

Я точно знаю, де хотіла б бути для цього. Я заходжу до зброярні, щоб взяти кинджал, заржавілий від занедбаності, і спускаюся сходами у підземелля, востаннє йдучи до кімнати Луни.

— Вже закінчила з цими двома? — питає Кризаліс. — Втрачаєш хист. Я гадала, що ти витратиш принаймні кілька років, ламаючи кожного з них. — Я просто зиркаю на неї, нічого не кажучи. Звичайно ж вона цього очікувала. Вона, мабуть, краще за будь кого розуміє, ким я є. Я йду далі, щосили намагаючись не дивитися у камеру напроти неї. Мені не треба бачити п'ятьох моїх подруг, щоб живо уявити все, що я з ними зробила.

Я заходжу до кімнати Луни і зачиняю за собою двері.

— Луно? Серденько? — питаю я, знаючи, що це марно. Я кладу кинджал на тумбочку і залізаю у ліжко, де досі лежить її тіло, хребці в її скрученій шії стирчать під неприродним кутом. Завдяки ковдрам, її тіло ще не почало холонути, і коли я заплющую очі, я майже можу уявити, що відчуваю, як вона дихає. Я пригортаюся до її зламаної шії. — Мені так шкода, Луно. Мені так прикро за все. Я знаю, що ти, мабуть, мене більше не чуєш, але... будь ласка, не треба зневажати мене, якщо я удам, що ти можеш. Хоча тобі й неможливо зневажати мене ще сильніше.

Коли я нарешті відкриваю очі і зустрічаю її позбавлений життя погляд, я ловлю себе на думці про те, як їй пощастило. Я дуже довго лежу, не рухаючись, маленьким клубочком згорнувшись між її обм'яких передніх ніг.

— Знаєш, — врешті починаю я, — я ніколи особливо не вивчала теологію. Мені завжди здавалося марним витрачанням часу поклонятися чомусь, що я не можу відчувати. Найближчим до цього була моя віра у Селестію, але навіть це насправді не було таким самим. Але я знаю основи кількох найбільших монотеїстичних традицій.

Для поні, яка пишається своєю розумністю, мені знадобилося до сорому багато часу, щоб зрозуміти. Хоча, може, опір таким неприємним правдам — це ґрунтовна природа всіх поні.

— Я вважала себе хорошою поні, Луно, — шепочу я їй на вухо. — Я робила помилки, але я старалася бути хорошою. Хорошою донькою. Хорошою ученицею. Хорошою подругою. Але... хоч я і старалася, гадаю, що під усім цим, так глибоко, що я довго не могла це побачити, я просто погана. Якщо б я насправді була хорошою, я ніколи не змогла б таке з тобою зробити. Я не думаю, що я насправді у часовій петлі. Я думаю, що я померла, і... і, гадаю, потрапила до пекла. Гадаю, я у пеклі, і, думаю, тут мені і місце. Тому що я не заслуговую бути з тобою, або з моїми подругами, або з Селестією. Вони всі хороші, а я... а я ні. Можливо, ти теж маєш тут бути, за все, що зробила Найтмер Мун. Можливо, я твоє покарання.

Сліз досі немає. От паскудство. Я намагаюся каятися, намагаюся довести, що я розумію. Невже я навіть на це не заслуговую? Навіть на маленьке полегшення?

— Але є й хороші новини, — кажу я. — Не знаю, які вищі сили направляють наші життя і хто вирішив, що я маю сюди потрапити, але я думаю... будь ласка, не смійся, але я думаю, що Він, або Вона, або Воно, відправили нам двох янголів, Луно. Гадаю, що тепер, коли я знаю, наскільки я погана, тепер, коли я ненавиджу себе настільки, наскільки мене мають ненавидіти, я думаю, що Воно пробачило мене. Я на це не заслуговую, але я думаю, що Воно прислало ту іншу Твайлайт і Стар Свірла, щоб врятувати мене від цього. Вони завершили петлю. Все скінчено. Вони обіцяли мені, що коли я помру, все скінчиться. Ти просто пішла трохи раніше за мене.

Я переношу свою вагу на бік, щоб провести копитом по її гриві. Навіть у смерті вона прекрасна.

— На що це схоже? — питаю я. — Я знаю, що не відправлюся до раю, або до елізію, або до парадизу, чи де б ти зараз не була, та й, відверто кажучи, після цього вічне життя мене не приваблює. Якщо тільки одна з нас може бути щасливою, хай це краще будеш ти, ніж я. Я просто хочу, щоб усе це припинилося. Я хочу, щоб воно нарешті припинилося.

Я знову заплющую очі і намагаюся уявити, що найкраще може на мене чекати, і за мить посміхаюся.

— Знаєш, на що я сподіваюся? Я сподіваюся... сподіваюся, що це буде просто як ця кімната. Я хочу все завершити, а потім прокинутися у такому самому ліжку. Я стільки разів засинала у петлі, кохаючись тут із тобою, але я завжди прокидалася у бібліотеці. А потім, коли я стала королевою чейнджлінгів, я взагалі перестала спати. Я хочу прокинутися від цього кошмару, спітніла, з неохайною гривею, заплутавшись у простирадлах, а тоді перевернутися і побачити, як ти дивишся на мене. Нічого не кажеш, навіть не торкаєшся, просто дивишся, як я сплю. Я хочу зустрітися з тобою очима, і хочу, щоб останнім, що я відчула, було розуміння того, що ти мене кохаєш так само, як я кохаю тебе. Хочу повірити, що якимось дивом в мені ще є щось, варте кохання. — Я благально дивлюся у стелю. — Можна мені отримати це буквально на кілька секунд? Будь ласка?

Мої очі розширюються, і я затуляю рота копитом. Про що я думаю?

— Пробачте! — кричу я, а атмосфера в кімнаті стає зловісною і несхвальною. — Пробачте! Я не заслуговую на це, і мені шкода, що я про це попросила. Я знаю, яка я погана, дійсно знаю. Я розумію, що не маю бути щасливою. Але все одно, пробачте мене, будь ласка, чесно, я розумію, що насправді не заслуговую на прощення, або кохання, але будь ласка, не забирайте це зараз.

У кімнаті досі панує тиша. Хто або що б не прислало цих двох, щоб завершити петлю, вони мають побачити, що я засвоїла мій урок.

— Будь ласка, не треба мене більше карати. — Мій погляд бігає по кімнаті і зупиняється на кинджалі. Я маю закінчити це, перш ніж зроблю ще щось, що змусить їх передумати, змусить їх вирішити, що я маю страждати далі. Я хапаю кинджал своєю магією і перекидаюся на спину. — Я сама себе покараю, бачите? Щоб вам не доводилося цього робити. Погана Твайлайт. — Більше не вагаючись, я встромляю кинджал собі у бік, і кричу від болю. Сльози нарешті починають текти, але тепер я не впевнена, чи це добре. Чи маю я приймати своє покарання у тиші? Чому вони просто не скажуть мені, що я повинна робити?

— Я погана, — охаю я, висмикуючи з себе тепер вже закривавлений кинджал і встромляючи його у нове місце. — Я погана. Погана. Погана. — Кожне слово підкреслюється черговим ударом. Кров починає пузиритися з ран, і я відкочуюся від Луни. Я вже достатньо її забруднила, але принаймні я можу вберегти її хоча б від цього останнього безчестя. Я все одно не заслуговую на те, щоб дивитися на неї.

— Я... Я погана... — повторюю я, але складати слова стає все важче. Кинджал вислизає з моєї магії, і я не можу зібрати її достатньо, щоб знову взяти його. Я тягнуся до нього і, зумівши підняти його копитами, незграбно встромляю собі в груди. Знайоме відчуття смерті починає наповзати на мене. Можливо, мені варто було обрати більш болючий спосіб убити себе, аби спокутувати всі ті неймовірні страждання, які я спричинила. Найкраще, що я можу зробити тепер, це впевнитися, щоб біль тривав якомога довше. Хіба ж це не доведе, що я засвоїла свій урок?

Коли мої повіки вже опускаються, ще одна непростима зрада прокрадається в мою голову. Сумнів. Я намагаюся говорити, картати себе за те, що взагалі наважилася ставити під сумнів того, хто вирішив, що я заслужила на це. Звичайно ж я на це заслужила. Погані поні мають страждати, а я погана.

— Чого ви хочете? — питаю я повітря навколо мене. — Я не розумію, чого ви від мене хочете. Я намагалася зробити все, що могла придумати. Будь ласка, дайте мені відпочити. Будь ласка. Бу...

Світ навколо мене темнішає. Як і в усі інші рази, я пливу сама, а шматочки мене згасають у порожнечі. Від мене не лишилося нічого, окрім прагнення обіймів порожнечі, а потім не лишається навіть цього.

А потім яскравий спалах, і я борюся з жажливо знайомим головним болем. Я відчуваю, як тверда підлога торкається моєї цілої шкіри на боці, а крихти магічної сили навколо мене починають зникати у небуття, в якому мені відмовили.

Прошу. Будь ласка, ні.

Я відкриваю очі, і, звичайно ж, я знов у бібліотеці. Знов у точці, в якій завжди опиняюся, як би далеко від неї не тікала. Спайк стоїть поряд, стривожено дивлячись на мене. Час для мене сповільнюється, коли він відкриває рота.

Ні. Ні. Будь ласка, ні. Благаю. Ні. Ні Ні Ні Ні НІ НІ НІ НІ НІ НІ **НІ**
НІ НІ НІ НІ НІ НІ

— Що ж, це не спрацювало.